

COMUNITATEA ADVENTISTA

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin A. Z. Ș. din
Republica Socialistă România*

ANUL LV
MAI — IUNIE
1977

După inima lui Dumnezeu

„Am găsit pe David... om după inima Mea.” Fapte 13,22

Pentru noi, afirmația pe care Bunul Dumnezeu o face cu privire la unul dintre fiii lui Israel, David, este plină de semnificații. „Om după inima lui Dumnezeu”...! Ce caracteristici ale acestui bărbat au fost recunoscute oare și reținute de cer, care au determinat pe Dumnezeu să spună despre el: „Am găsit pe David, am ales pe David, pentru că el este după inima Mea?”

Să descifrăm, stimați frați și stimate surori, în paginile Sfintelor Scripturi, câteva din aceste caracteristici nobile, sfinte.

David, era „cu păr bălai, cu ochii frumoși și față frumoasă” (1 Sam. 16,12), când Dumnezeu a cerut profetului Samuel să-l ungă ca împărat în locul lui Saul, alegându-l conducător în Israel, pe el, un păstor tînăr. În adevăr „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” (1 Sam. 16,17).

Dumnezeu a recunoscut în ființa și caracterul lui David caracteristici cizelate cu mîgălă de către Duhul Său cel Sfînt, prin cooperarea plină de interes a lui David.

Să analizăm trei momente din viața acestui bărbat a lui Dumnezeu, pentru a ne putea da seama de ce David a fost în adevăr om după inima lui Dumnezeu. Apoi, să urmărim în viața și caracterul nostru dezvoltarea acestor caracteristici, pentru a se putea scrie și în dreptul fiecăruia dintre noi în cărțile cerului: „Om după inima mea.”

Erau atunci vremuri grele și tulburi și pacea era adesea zdruncinată de evenimente războinice. Nu mult după ungerea sa, Filistenii năvăliră asupra lui Israel și un uriaș — Goliat — arunca zilnic ocară asupra oștirii lui Israel, asupra lui Iehova, Domnul Dumnezeu al oștirilor, și nimeni nu-l lua apărarea. (1 Sam. 17). David aflat în tabăra lui Israel ca să aducă merinde pentru frații săi ce erau la oaste, s-a cutremurat la auzul acestor blesteme și n-a putut sta pasiv, n-a putut suporta această rușine. Duhul său s-a tulburat. „Cine este Filisteanul acesta... ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului celui viu?” (1 Sam. 17,26). Cunoaștem cum ne relatează raportul Sf. Scripturi că s-au desfășurat lucrurile. David a biruit „căci biruința este a Domnului.”

Reținem în dreptul lui David trăsătura vieții sale de a lua partea Domnului, a lua apărarea cauzei Sale, fără să țină seama de cuvintele descurajatoare ale celor din jurul său. Onoarea și prosperitatea cauzei lui Dumnezeu și a poporului Său erau pentru el totul. Era gelos și hotărît să apere onoarea și prestigiul lui Dumnezeu, fără să arunce în balanța calculelor sale, persoana sa și interesele sale.

În atitudinea sa hotărîtă, David se sprijinea pe experiențele lui de pînă atunci cu Dumnezeu, căci spunea el: „Domnul, care m-a izbăvit din ghiera leului, și din laba ursului, mă va izbăvi și din mîna acestui Filistean.” (1 Sam. 17,37).

În desfășurarea vieții și chemării sale, David n-a forțat niciodată mîna lui Dumnezeu în favoarea sa. Temerea de Dumnezeu, dorința de a lucra spre slava lui IAHVE Cel Atotputernic, n-a îngăduit celui rău să-l corupă — în a-și face singur dreptate. Conștient că era lepădat, Saul, căuta să-i ia viața. În peștera de la En-Ghedî, David a demonstrat însă credințioșia sa. Deși putea lua viața lui Saul, deși putea să scape de el forțînd astfel suirea sa pe tronul lui Israel, David a zis: „Să mă ferească Domnul să fac împotriva Domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă... căci el este unsul Domnului.” (1 Sam. 24,6).

Era caracteristica vieții sale de a nu se ridica împotriva rînduierilor lui Dumnezeu, nici chiar atunci

cînd era în joc viața și viitorul lui. Respectul față de organizația Bisericii lui Dumnezeu față de lucrările și rînduierile cerului, erau pentru el literă de lege. Și Domnul Dumnezeu a apreciat mult această latură a caracterului lui David.

David era OM, supus ispitei și păcatului, dacă nu veghea. Și el a păcătuit și a păcătuit grav. Și totuși, deși Dumnezeu știa mai dinainte cursul vieții lui David, deci și această cădere a sa, cu toate acestea, reține în dreptul său calitatea de „om după inima lui Dumnezeu.” Era după voia lui Dumnezeu păcatul, căderea lui David? Nicidecum, căci despre acest lucru citim: „Fapta lui David n-a plăcut Domnului”. (2 Sam. 11,27 u.p)

Da! David a păcătuit grav înaintea Domnului, dar toată viața n-a încetat să plîngă păcatul său, și n-a încetat să roage pe Cel Atotputernic:

„Ai milă de mine Dumnezeule,
în bunătatea Ta!
După îndurarea Ta cea mare,
șterge fărădelegile mele...
Căci îmi cunosc bine fărădelegile
Și păcatul meu stă necurmat înaintea mea.
Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit
și am făcut ce este rău împotriva Ta;
Așa că vei fi drept în hotărîrea Ta
și fără vină în judecata Ta.”

(Ps. 51)

Dar David nu rămîne numai la recunoașterea păcatului său, ci el se roagă cerului pentru curățirea izvorului vieții sale. „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule și pune în mine un duh nou și statornic. Nu mă lepăda de la fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfînt. Dă-mi iarăși bucuria mintuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință.” (Ps. 51,10-12).

Cînd David primește asigurarea iertării sale, a pocăinței sale, izbucnește plin de încredere: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată, și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea, și în duhul căruia nu este violență! Cîntă vreme am tăcut mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate. Căci zi și noapte mîna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vîgla cum se usucă pămîntul de seceta verii. Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile! Și Tu ai iertat vina păcatului meu. De aceea orice om evlavios să se roage Ție la vreme potrivită.” (Ps. 32).

Este interesant că mulți așa ziși creștini găsesc în păcatul lui David scuza unei viețuiri în păcat și nu vor să știe că dacă David a păcătuit odată în mod grav, întreaga lui viață n-a încetat a se ruga lui Dumnezeu pentru iertare, n-a încetat a plînge păcatul său suportîndu-i urmările în propria sa familie, în timp ce așa zișii creștini trăiesc o viață în păcat și nu simt nici cea mai mică remușcare pentru cele ce săvîrșesc.

Iată numai trei din marile trăsături strălucitoare ale caracterului său, pentru care David a fost numit om după inima lui Dumnezeu.

Respectul față de Dumnezeu, acel respect, pornit din dragoste, din experiența comuniunii cu El, atitudinea declarată și neechivocă pentru cauza lui Dumnezeu, și apărînd cauza Sa, fără a se gîndi la sine.

Respectul față de orînduierile stabilite de Dumnezeu, față de organizația Sa, chiar atunci cînd era în joc viața și existența sa proprie.

Pocăința deplină, predarea totală în mîna Celui Atotputernic și credința nezdruccinată în mintuirea Lui.

În adevăr, „un om după inima lui Dumnezeu!” Și mai înainte de a încheia țin să subliniez faptul că Dumnezeu așteaptă și din partea noastră a tuturor să devenim copii ai Săi, credincioși după inima Sa.

D. Popa

Centenarul

„Nu se pot cinsti îndeajuns aceia care cu mândrie și-au dat viața pentru ca să trăim în marginile pământului locuit, muncit și apărat de neamul nostru și ale căror nume ar trebui păstrate recunoscător din generație în generație.”

NICOLAE IORGA

diverse planuri în decursul timpului. Lege cu caracter universal ideea de neatarnare, de dezvoltare statală neîngrădită, prezintă în istoria noastră națională temeuri specifice și îmbracă modalități de exprimare care au o aură de netăgăduită noblețe.

Așa cum se întâmplă cu toate marile înfăptuiri care se însușează unui curs logic și firesc al istoriei, independența noastră de stat, cucerită prin luptă eroică în 1877, s-a proiectat în conștiința generațiilor din ultimul secol, ca o stare al cărei caracter legitim nici nu mai comportă discuții, ca un imperativ istoric. Există desigur, numeroase elemente care alimentează o asemenea gândire atât de pozitivă în implicațiile ei.

Este bine cunoscut că în ciuda unor împerejurări istorice vitrege, în Țara Românească, Moldova și Transilvania setea de libertate, de independență și dorința de unitate, n-au putut fi niciodată înăbușite. Aceste idealuri au făcut ca țările române să-și păstreze ființa lor, chiar și atunci când au fost silite să accepte dominația otomană. Apărarea libertății și independenței sau recucerirea lor, a avut o mare însemnătate pentru ființa și existența poporului nostru.

Aceste năzuințe seculare au însușit pe oștenii lui Mircea la Rovine, pe ai lui Iancu de Hunedoara la Sibiu, ai lui Vlad Țepeș la Tîrgoviște, ai lui Ștefan cel Mare la Vaslui și Războieni, ai lui Mihai Viteazul la Călugăreni. În ansamblul premizelor istorice care au contribuit la pregătirea și înfăptuirea mărețului ideal de la 9 mai 1877, unirea celor trei țări române înfăptuită pentru prima oară în istoria patriei noastre în anul 1600, a reprezentat cel mai important pas

Între marile aniversări istorice ale acestui an, Centenarul Independenței de Stat a României, ocupă un loc de frunte. Și acesta nu este un loc pe care oamenii ar dori să-l înalțe, să-l facă remarcabil, proeminent, ci acela pe care însăși istoria îl impune prin diferențele ei mijloace și argumente: oameni însuflețiți de idealuri înalte, întocmai ca niște inspiratori piloni ai istoriei neamului nostru, fapte de necontestat, faptele acelea de eroism, mai întotdeauna scrise pe filele patriei cu sîngele eroilor; mărturii, dovezi, exemple, sacrificii, ce au rămas peste decenii ca niște adevărate facle ale trecutului puse în mîna prezentului spre a lumina calea viitorului. Poate că în această ordine de idei, și gîndul de mai sus al marelui savant român Nicolae Iorga, face bine atrăgîndu-ne atenția asupra unui lucru esențial: „Nu se pot cinsti îndeajuns aceia...”

O profundă cinstire, vrem să aducem prin aceste rînduri, un gînd plin de recunoștință în cadrul acestui titlu, astăzi cap de coloană și înălțat punct de referință al scumpei noastre patrii care polarizează atenția tuturor fiilor ei.

În primul rînd, afirmarea liberă și de sine stătătoare, constituirea unui stat independent, care să se manifeste ca un factor suveran, au fost pentru poporul român un ideal secular și s-au impus ca un țel permanent în actele vremii, în gîndirea exponenților săi cei mai iluștri, în acțiunile pornite pe

SUMAR

- După Inima lui Dumnezetu
- Centenarul Independenței
- 4 martie 1977
- Circulară
- Sintem obligați să păcătuim?
- Primejdia formalismului
- Din viața bisericii
- Epistola către Evrei
- Uniți cu Hristos
- Trecut și istorie în gîndirea ebraică
- Scurt istoric Brașov
- Mihai Belina Czechowski
- Ploaia Timpurie și Tirzie
- Întrebări și răspunsuri

Independenței

făcut pe linia solidarității românești. Deși numai cu caracter de simbol, această unire, a constituit un punct de referință pentru generațiile ce au urmat. Programul unirii și al neatîrnării s-a înfipt adînc în conștiința poporului român ca o flacără vie. Exprimînd clar această năzuință, revista „Junimea română” cerea în 1851 „o patrie mare și independență”.

Independența națională, este în același timp cauza scumpă a întregului nostru popor. Așa cum sublinia Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, istoria ne arată în oglinda ei că acum o sută de ani, ca și în prezent, unitatea și voința întregului nostru popor au fost acelea care au chezășuit obținerea deplinei noastre independențe naționale. Este așadar demn de remarcat răspunsul, primit din partea poporului la chemarea guvernului din 1877, răspuns care s-a materializat printr-o largă participare și susținerea luptătorilor „cu tot felul de mijloace”. Și dacă vom privi mai profund în oglinda istoriei patriei, vom constata că este vorba de permanența unui ideal, că ideea independenței naționale, aidoma unei torțe nestinse a trecut printre oameni și vremi și dincolo de izbînzii și înfrîngerii, s-a păstrat cu valoare de tradiție de-a lungul veacurilor. Și mai trebuie spus aici că această cauză scumpă întregului nostru popor — independența națională — nu a fost nicidecum un dar primit din partea unor puteri, ci reprezintă o cucerire obținută prin lupte eroice pe întinse cîmpuri de bătălie unde au căzut bravi ostași ai României, prin jertfa cărora cuvîntul **INDEPENDENȚĂ** a căpătat semnificația focului, hotărîrii, singelui și eroismului românesc.

O însemnătate cu adevărat vitală și totodată deosebit de eficientă, pozitivă, a avut în acest sens presa de acum o sută de ani. Paginile ei pline de o adevărată bogăție de argumente, pline de înalt simț și spirit patriotic, s-au transformat nici mai mult nici mai pu-

țin, într-o veritabilă tribună a independenței, la care se pronunțau marile personalități ale timpului, și de la care se lansau chemările ce deveneau cuvinte de ordine, îndemnuri și imperative pentru întreaga obște românească.

Memorabile prin stringența raționamentului și prin frumusețea rostirii rămîn în această privință paginile ardente, ieșite de sub pana lui Mihai Eminescu: „Așadar, independența... nu este un copil găsit, fără căpătii și fără antecedente, ci un prinț care dormea cu sceptrul și cu coroana alături. Neatîrnarea noastră a fost pururea reală și ca drept pururea în vigoare...”

Conștiinți de rolul hotărîtor al felului lor și că el are nu numai implicații naționale ci și internaționale, tribunii subliniau în ziarul România Liberă de atunci:

„Un rol mare sîntem chemați a juca în drama Orientului.. toți creștinii din peninsula Balcanică vor fi în picioare”.

„Să ne stringem rîndurile, să ne mărim vigoarea și îmbărbătați de ideea unei patrii libere și independente. Să dăm Europei exemplul unui popor înăr, viguros, care-și iubește țara”.

Așa contribuia presa la marea epopee a independenței. Animația liniei era generală, patriotismul înălțător, dovedind o adîncă cunoaștere a istoriei naționale, deplina încredințare în temeinicia drepturilor noastre. Reflectînd deci dorința fierbinte a întregii națiuni, ziarele vremii susțineau, într-o impresionantă unanimitate, cauza sacră a emancipării țării, cauza dobîndirii și întăririi independenței naționale. Paginile care ne-au rămas de acum 100 de ani ne transmit nealterat legămîntul de a păstra ca pe lumina ochilor acest bun de mare preț — neatîrnarea — condiție primordială a înfloririi și afirmării patriei noastre.

Păstrăm desigur neștearsă în inimile noastre amintirea acelor oameni care s-au aflat în primele rînduri ale înșăptuirii acestui deziderat național. Cine n-a îndrăgit pe Peneș Curcanul

intrat deja în legendă, împreună cu toți oștenii — curcani și ei — plecați odinioară din Vaslui „pe drumul de costișe?” Și așa cum ne-o confirmă paginile cronicarului transilvănean Sextil Pușcariu, în rîndurile armatei române s-au aflat și sute de transilvăneni în a căror inimi bătea neconținut ideea independenței și un entuziasm nemaiîntîlnit.

Demne de remarcat sînt și lucrările marilor pictori ai vremii care într-o manieră unică au immortalizat pe pînzele lor, momentele cruciale ale independenței. Astfel, pictorul Nicolae Grigorescu — prezent în mijlocul ostașilor — ne uimește prin realismul penelului său făcîndu-ne chiar să retrăim focul înfățișat, de fapt ca și Theodor Aman, Iser și alții.

Înșăptuirea independenței noastre a stîrnit puternice ecouri în viața artistică și culturală europeană. Muzica nu a cunoscut granițe între popoare permițînd compozitorilor să-și exprime gîndurile și sentimentele față de actul istoric din 1877. Inspirații compozitori italieni și francezi prin compozițiile lor în această privință, n-au făcut decît să exprime un adînc gest de solidaritate al națiunilor de „gintă latină” cît și o atitudine de fraternitate și simpatie.

Iată doar cîteva aspecte ale împlinirilor de odinioară, sărbătorite astăzi. Iată elemente care îndreptătesc viziunile cuvînte ale poetului de odinioară, scrise cu gîndul la „mărirea Patriei”:

„La trecu-ți mare,
Mare viitor !”

Noi, credincioșii adventiști sîntem alături de aceste împliniri, căci sîntem din acest popor, fire din țesătura lui, suflet în sufletul lui, solidari cu el la bine și la rău, suferind și bucurîndu-ne împreună cu el. Cinstim, nu cu o slabă cinstire înșăptuirile, cum ne avertiza marele savant N. Iorga, ci cu adevărata cinstire a inimii și a sufletului românesc, căci parte din partea lui sîntem și dor din dorul lui.

Redacția

4

MARTIE

1977

Orele 21,22

Patru martie 1977, orele 21,22! Pământul, zbuciumându-se înlăuntrul său își scutură povara și pentru mulți, orologiul vieții a încremenit la această oră. Cincizeci de secunde apocaliptice în care pământul s-a clătinat ca un om beat nimicind multe vieți omenești și provocând enorme pagube materiale!

Retrospectiv privind, cutremurul din 4 martie 1977, orele 21,22, constituie un moment de referință, în istoria neamului nostru. Este epopeea unui popor ce stăpînindu-și durerea și ștergindu-și lacrimile acționează ca un singur om pentru depășirea momentului critic, pentru a smulge din moloz și fierărie contorsionată licărul vieții; este demonstrarea inimaginabilului umanism al românului, care de la primul cetățean al țării și pînă la cel din urmă fiu al acestui încercat dar minunat pământ românesc, a vibrat la unison, făcînd totul pentru a salva tot ceea ce se putea salva.

Epopeea Bucureștiului, este epopeea neamului românesc care din totdeauna, oblojindu-și

rănila a irumpt, ca pasărea Phenix, mai frumos, mai puternic purtîndu-și deopotrivă povara durerii, și demnitatea și umanismul sufletului românesc.

În scurgerea timpului s-a intercalat acel minut care ne-a îndoliat, dar care a proiectat cu putere în lumea întreagă valențele inegalabile ale sufletului omesc; om lingă om și umăr lingă umăr s-a lucrat cu dăruire zi și noapte. S-a luat cărămidă cu cărămidă și s-a ridicat cu atenție fiecare bucată de grindă sau moloz — o întreagă armată a solidarității umane a acționat viguros, dar calm, atentă la fiecare urmă a vieții ce trebuia salvată. Nu odată, eforturile a mii de brațe s-au contopit într-un efort comun pentru salvarea unui singur om!

Eroism... poate ceva mult mai semnificativ. Este demonstrarea calităților latente ale sufletului românesc ce l-au făcut să înfrunte veacurile și să rămînă infipt aici, pe acest pământ, în toate împrejurările vieții, trăind cu demnitate. În

aceste zile, s-au consemnat fapte ce se impun prin unicitatea lor — oameni care cu inima frîntă de durere, datorită pierderii sub dărîmături a familiei, au rămas zile întregi fără pic de odihnă, să acționeze împreună cu ceilalți la salvarea altora — medici ce n-au simțit ce-i odihna zile în șir; generali ce mai bine de o săptămînă n-au părăsit locul de coordonare a salvărilor; oameni ce și-au dat viața pentru a salva pe alții. Iată unul dintre miile de episoade:

„Soldatul... se străduia să înlătore molozul din jurul unei fetițe de zece ani, care abia mai respira. Mai avea puțin. Deodată, o flacără puternică a țîșnit acoperindu-i fața. Ostașul a ridicat repede copilul cu o mină, iar cu cealaltă și-a acoperit ochii pîrjoliți. Ambulanța i-a transportat pe amîndoi la spital“.

Din primele clipe după seism, în afară de unitățile militare, gărzile patriotice și echipele organizate de întreprinderi, peste 100.000 de cetățeni au luat parte la această dîrză, în-

crâncenată ofensivă pentru a înlătura urmările cutremurului. Faptele grăiesc de la sine.

Ca o demonstrație de dragoste și împreună simțiri, imediat după cutremur am primit următoarea, cablogramă din partea fr. R.H. Pierson, președintele Conferinței Generale A.Z.S.

„Rugăciunile noastre se înalță pentru voi în marele dezastru. Dorim a fi de ajutor țării. Dvs. în tot ceea ce este posibil. Sintem îngrijorați de situația Bisericii noastre“. R. H. Pierson. Gîndurilor de compasiune s-au adăus faptele. Conferința Generală a depus imediat suma de 50.000 de dolari și a trimis instrumentar medical în valoare de 150.000 de dolari.

Diviziunea Euro-Africa a trimis următoarea telegramă :

„Ne exprimăm profunda noastră compasiune față de pierderile de vieți omenești suferite în tragicul eveniment și vă asigurăm de rugăciunile și ajutorul nostru continuu. Vă rugăm să ne încunoștiințați de îndată cum și cu ce vă putem ajuta.“

Mai mult decît atît, din partea Diviziunii a sosit în București, fr. H. Knott, președintele Uniunii Elvețiene și Consilier al Diviziunii, pentru a discuta modalitatea ajutorării celor sinistrați. Între timp a și fost expediat un transport de corturi și aparatură medicală.

Fr. R. Fasnacht din Paris, a fost poate primul care pe data

de 5 martie a.c. a trimis imediat cîteva tone de lapte praf pentru sinistrați.

S-au mai primit telegrame din partea fr. Steveny, a pastorului E. Diaconescu, în numele grupului român din Brocklin, U.S.A. și a fr. Bötcher, președintele Uniunii A.Z.S. din R.D.G.

Impresionantă este această solidaritate, această unitate internă, cheazășia vindecării rănilor pricinuite de seism. Și în-

treaga națiune română a răs-puns spontan, imperativului prezent. Întreaga suflare românească, cu o dăruire totală a depus în Contul Omeniei — 1977, obolul ei pentru reconstrucția celor peste 200 de unități industriale scoase din circuitul economic și a zecilor de mii de case distruse.

Ca Biserică, am avut și noi de suferit, așa cum se poate vedea și din scrisoarea adresată Bisericii de Conducerea Uniunii, pe care o publicăm în numărul de față.

Dar cu toate acestea înțelegem să fim alături de toți fiii țării, cu munca noastră și cu sprijinul nostru. Pînă în prezent Conferințele, Uniunea, angajații lor și Comunitățile au depus în Contul Omeniei suma de lei 800.855.

Este de datorie noastră a uni cu credința noastră... fapta! A sprijini și a fi prezenți oriunde este nevoie de brațele noastre, după Cuvîntul Scriiturii :

„Oricine va da de băut numai un pahar de apă rece... adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata“. (Mat. 10, 42).

Redacția

Stimați frați conlucrători,*)

Iubiții noștri frați și stimate surori în Domnul Hristos,

„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul nostru Isus Hristos!“ (Efes. 1, 2)

După cum vă este binecunoscut, cu cîteva zile în urmă și anume, în seara zilei de 4 martie 1977, țara și poporul nostru au trăit clipe grele, clipe de grea cumpănă. Cutremurul catastrofal ce s-a dezlănțuit asupra noastră, a cuprins numeroase județe ale patriei și în mod deosebit s-a abătut cu furie asupra orașului București, capitala țării noastre.

Seismul acesta a produs uriașe pierderi umane și materiale. Cu greu se pot evalua toate pierderile suferite. Multe vieți omenești au fost secerate și mii de oameni, bărbați, femei și copii, au fost răniți, ca să nu mai vorbim de traumele psihice a celor ce au trăit cu intensitate aceste momente, a celor ce s-au găsit în mijlocul ruinelor, sau care și-au pierdut pe cei scumpi în acest cataclism.

Ca biserică, sintem și noi destul de greu încercați de urmările acestor mișcări tectonice. Zeci de Case de Rugăciune și locuințe au suferit avarii deosebit de grave, mulție din ele fiind totalmente scoase din uz, impunîndu-se astfel închiderea lor pentru a nu primejdui viața celor ce se adunau în ele. Toate acestea vor trebui reconstruite. Altele, foarte multe la număr, au nevoie de reparații serioase pentru a mai putea fi folosite.

Ca oameni ai credinței, ca slujitori ai Viului Dumnezeu ca fii și fiice ale Celui Atotputernic, ne închinăm cu smerenie înaintea Făcătorului nostru, lăsînd să cadă din potirul ochilor noștri rubinele fierbinți ale lacrimilor împreună simțiri cu cei greu încercați, și-I aducem mulțumire și recunoștință pentru cei rămași în viață.

Împreună cu ruga noastră însă, să dăm glas faptei, unînd „cu credința... fapta“ (2 Petru 1,5) datorie ce o avem, de a participa cu jertfire de sine, cu un spirit de înaltă responsabilitate și dăruire

SÎNTEM „OBLIGAȚI” SĂ PĂCĂTUIM?

la acțiunea pe scară națională, de înlăturare a urmărilor acestui cutremur.

Ca fii ai Patriei noastre să nu uităm că bucuria ei este și bucuria noastră, belșugul ei este belșugul nostru și suferința ei, este suferința noastră. Iată de ce, scumpi frați și stimate surori să fim prezenți cu toată inima, muncind cu sîrg alături de toată suflarea românească, la vindecarea rănilor și la recuperarea pagubelor suferite. Aceasta însemnează spirit de dăruire, de jertfă. „Tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată puterea ta”. (Ecl. 9, 10) împlinindu-ne astfel „tot lucrul” ce-l avem sau ne revine de făcut.

În acest spirit să răspundem cu dragoste și devotament la apelul pe care Conducerea de Siat l-a adresat tuturor cetățenilor țării. Umăr la umăr și inimă lângă inimă, alături de toți concetățenii noștri, să nu preocupăm nimic în a ajutama pe aproapele nostru, a sprijini orice acțiune umanitară și patriotică, dovădindu-ne astfel atașamentul nostru, dragostea noastră pentru aproapele, fiind fără de rezervă alături de eforturile ce se fac pentru a putea depăși aceste momente grele. În acest scop este nevoie de unitatea noastră, de căldura inimii și tăria brațelor noastre, de munca pilduitoare a noastră a tuturor.

Vă rugăm fierbinte ca fiecare dintre noi să contribuim, după puterile noastre, la fondul de ajutorare a celor sinistrați, „Contul Omeniei, Ajutor Sinistrați Cutremur.”

Să dăm dovadă de tărie, de dragoste, de împreună simțire și înaltă finută civică. Să ne rugăm Cerului pentru ocrotire muncind cu dăruire pentru înlăturarea urmărilor acestei calamități, împlinind sîatul din totdeauna: „Roagă-te și Lucrează!”

Cu convingerea fermă că acest apel va găsi un larg ecou în inimile întregii noastre frățietăți advente, că este departe de noi gîndul de a pune în seamă lui Dumnezeu acțiunii pe care El — din rațiuni divine — nu împiedică pe cel rău să le înfăptuiască și că sîntem conștienți de solemnitatea timpului pe care îl trăim, ne rugăm Bunului Dumnezeu pentru ocrotirea, pacea și prosperitatea Bisericii Sale și a Patriei noastre.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească.”

În numele Comitetului Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Dumitru Popa
Marin Părvan
Nelu Dumitrescu

*) Serisoare adresată bisericii în urma seismului

Există cu adevărat un diavol care influențează purtarea noastră? Și dacă există, cum reușește el să-și ajungă scopul? Ne obligă să facem lucrurile rele, sau putem refuza a face răul?

Cîndva, un actor a repetat de multe ori propoziția: „Diavolul mă obligă să fac așa ceva”, încît ea deveni refrenul zilei. Și ca orice refren, s-a răspîdit atît de mult, pînă cînd ecoul lui a lăsat impresia că toți oamenii devin de neajutorat în strînsimea diavolului și trebuie să păcătuiască.

Cei care îl auzeau spunînd acest slogan ciudat, rideau de el, pentru că își dădeau seama că insistența vehementă a actorului confirma spusele lui, cum că diavolul îl determina într-adevăr să facă ceea ce făcea. Bineînțeles, el dorea și poftea să facă acel lucru.

De ce și de unde obiceiul de a pune pe seama diavolului orice lucru rău pe care noi înșine îl facem? Este o atitudine corectă, a ceea ce a tăgăduit propria noastră răspundere? Sau cuvîntul „diavol” este tocmai mijlocul de a ascunde propriile noastre dorințe și gînduri păcătoase?

Pentru noi, singurul izvor al unor răspunsuri cu autoritate este Biblia. În ea găsim dovada probatorie că există cu adevărat o ființă rea, reală și personală, cunoscută sub numele de Satan. El nu este o simplă născocire a imaginației noastre, nu este un simplu eufemism pentru înclinațiile noastre rele. Diavolul trăiește cu adevărat. Este o realitate de necontestat.

Așa de necunoscut cum pare să fie, Satan, acela pe care îl asociem cu răul, la început a trăit în ceruri. Isus spunea: „Am văzut pe Satan căzînd ca un fulger din cer” (Luca, 10,18). Isaia descrie ce s-a întîmplat: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor!... Tu ziceai în inima ta: „mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu... mă voi sui pe vîrfurile norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt”. (Isa. 14,2—14).

Dumnezeu l-a creat pe Lucifer ca pe un înger maiestuos, onorat și cu cea mai înaltă poziție între îngerii cerului (vezi Ez. 28,14—17). Lucifer se găsea înaintea lui Dumnezeu într-o stare de desăvîrșire pînă în ziua în care, printr-o împrejurare inexplicabilă nouă muritorilor, a devenit nemulțumit de starea în care se găsea și a început să rîvnească la autoritatea și poziția lui Dumnezeu. Răscoala lui împotriva Creatorului a continuat pînă cînd un număr important de îngerii s-au

unit cu el împotriva lui Dumnezeu. Faptul în sine a ajuns la punctul la care Dumnezeu a luat hotărîrea să-l izgonească, în mod fizic, pe Lucifer și pe îngerii răsculați, din ceruri. Acesta este momentul decisiv la care s-a referit Domnul Isus cînd a zis: „Am văzut pe Satan căzînd ca un fulger din ceruri”...

Cartea Descoperirilor lui Ioan în capitolul 12,7—9 descrie evenimentul izgonirii într-un tablou magistral: „Și în cer s-a făcut război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, sarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală... a fost aruncat pe pămînt; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui”.

De la data aceea, Satan (numele acesta înseamnă „adversarul”, „împotrivitorul”) a continuat răscoala sa complotînd împotriva aceluia pe care Dumnezeu i-a făcut și-i iubeste.

Constatăm astfel că diavolul este în sine o forță reală împotriva căruia trebuie să luptăm. El nu este un mit ridicol cu pielea roșie, coarne, coadă ramificată și furcă. Mai cîrînd înțelului înțelepciunea și puterea unui înger căzut — din cauza păcatului — dar care mai dispune încă de multă abilitate și inteligență cu care Dumnezeu Creatorul l-a înzestrat. Acest punct de vedere apare evident în Scripturi.

„Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și singelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sînt în locurile cerești”. (Efes, 6,11,12).

Cînd ne întoarcem la Biblie să cunoaștem ceva mai mult despre Satan, descoperim ceva neobișnuit și chiar încurajator. Cuvîntul lui Dumnezeu conține realmente foarte puține referințe despre diavolul, sau Satana. Spre exemplu cuvîntul „diavol”, în formele lui diferite apare numai de 116 ori în toată Biblia și nu toate acestea se referă la Satana (odată Iuda este numit diavol). Cuvîntul Satana nu este amintit decît de 55 ori în Biblie.

În contrast, numele lui Isus apare de 251 de ori numai într-o singură carte a Bibliei — Evanghelia lui Ioan. Cuvîntul Dumnezeu apare de aproximativ 4370 ori în Sfintele Scripturi. În fapt, Biblia are de spus mai mult despre David (numele lui apare de aproximativ 1050

ori) sau Solomon (al cărui nume apare de peste 300 ori) decît despre Satana sau diavolul.

Ce vor să ne spună aceste cifre? Lipsa referințelor Sfințelor Scripturi cu privire la diavol, pare să ne spună că trebuie să dăm o mai mare importanță puterii desăvîrșite a lui Dumnezeu decît forței lui Satana. Într-adevăr, trebuie să facem față unsi forțe adverse, a unuia care s-a dedicat pe sine pentru distrugerea noastră veșnică. În același timp însă trebuie să ne întărim în siguranța că avem acces la o putere înfinit mai mare pe care ne-o pune la dispoziție Dumnezeu pentru a rezista și a învinge pe Satana.

Înainte ca Dumnezeu să permită lui Satana să ne copleșească cu ispitele sale, El va goli cerul de toți îngerii sfinți și va exercita incomparabila Sa putere ca să asigure protecția noastră — dacă dorim cu adevărat ajutorul Său și dacă îl cerem în scopul acesta.

Apostolul Pavel ne asigură în Evrei 2,14-15 că Domnul Isus, a luat, în mod real, natura omenească... „pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor“.

Îndată după învierea Sa, Domnul Isus a declarat: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pămînt“ (Mat. 28,18). Putem fi astfel siguri că, deși noi înșine nu ne putem împotrivi lui Satana, dispunem totuși de un izvor de putere în Domnul Isus care întrece cu mult necesarul nostru. La cruce Isus l-a sortit pe Satana, judecării veșnice. Pînă la data aceea el lupta încă prin acțiuni susținute, încercînd să provoace pagube atît cît îi este cu putință înainte de distrugerea lui definitivă. Orice dă mare vrăjmas ar fi diavolul, avem făgăduința unei protecții desăvîrșite în Isus Hristos.

Rămîne totuși deschisă o altă problemă și anume: Biblia ne scoate în evidență cu claritate că diavolul nu este o închipuire ci o ființă reală și în cazul acesta cum poate el influența purtarea noastră? Ne poate obliga sau forța el să comitem fapte rele? Și dacă nu ne poate forța să comitem fapte rele, atunci cum ne poate mîni să păcătăm? Cum ne poate Satana influența totuși gîndirea și faptele? El folosește în scopul acesta o mulțime de planuri și mijloace spre a-și împlini scopurile sale. De altfel, aliatul lui cel mai efectiv este propria noastră natură dispusă păcatului. Satana are succes pentru că foarte adesea noi înșine dorim să facem ceea ce el dorește ca noi să facem. Este așa cum precizează

Apostolul Iacob: „...fiecare este ispitit, cînd este atras de pofta lui însuși și mîniat. Apoi, pofta, cînd a zămislit, dă naștere păcatului: și păcatul odată făptuit, aduce moartea“ (Iacob, 1,14,15).

Nu trebuie acum să ajungem la ideea că un diavol este chiar mijlocul de a descrie propriile noastre dorinți, dar Satana apelează de obicei la natura noastră păcătoasă. El nu ne poate forța să păcătăm. El poate sugera păcatul, se străduiește să ne convingă poate exercita chiar presiuni, dar numai nouă înșine ne revine dreptul suveran de a decide să rămînem integri sau să acceptăm ispita, săvîrșind păcatul.

Satana de mii de ani în șir a avut posibilitatea să observe și să studieze natura noastră. El s-a perfecționat în înțelegerea motivelor care-l îndeamnă pe credincioși să alege căile de înfăptuire a păcatului și cum poate să le influențeze acțiunile. El are o cunoștință clară a slăbiciunilor noastre personale și le exploatează pînă la

limită. El mai dispune și de o tremă din numărul îngerilor cerului, care l-au însoțit în răscoala sa împotriva lui Dumnezeu și care din toată inima lor îl urmează pe Satana în țintele și scopurile sale. Succesul cel mai mare al diavolului este obținut datorită dorințelor naturii noastre de a păcătui.

Nu numai că Satana lucrează în armonie cu înclinațiile noastre păcătoase, dar se pare că prin intermediul celor cinci simțuri introduce în mintea noastră gînduri și sugestii. Apostolul Ioan scria că diavolu-

lui... „pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gîndul să-L vîndă.“ (Ioan 13,2).

Satana a plasat în mintea lui Iuda ideea de a trăda pe Maestrul său. El nu era obligat să facă așa ceva. El putea — și trebuia să facă — și anume să respingă imediat acel gînd. Dar Iuda nu numai că nu l-a respins dar l-a păstrat și cultivat cu grijă. S-a hrănit cu gîndul acesta pînă cînd el s-a transformat într-o realitate. Nu este păcat cînd Satana ne sugerează, ne strecoară o idee în gîndurile noastre. Dar a continua jocul cu el înseamnă păcat și în mod inevitabil conduce la acțiune rea.

Satana încearcă de asemenea să influențeze purtarea noastră, controlînd circumstanțele: Ați notat cît de ușor vine supărarea cînd avem un program pentru o zi frumoasă și fără veste vine ploaie și furtună? Cu siguranță, Satana nu este acela care aduce ploaia ca să ne descurajeze, dar folosește această schimbare nedorită ca să ne provoace nemulțumire și să smulgă de pe buzele noastre un cuvînt care să supere pe Dumnezeu.

Apostolul Pavel descrie experiența sa cu privire la împrejurări. În 2 Cor. 12,7 el spune că trebuia să suporte... „un țepuș în carnea mea, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască...“ Cu siguranță că Apostolul Pavel nu fusese înțepat literalmente cu un ghimpe. El era „deranjat“ de o slăbiciune fizică pe care o numea „un sol al Satanei“. Comentatorii au speculat de-a lungul veacurilor ce anume putea să-l supere pe Pavel. Unele presupuneri par să confirme ideea că Apostolul Pavel suferea de o „miopie“, o slăbiciune a vederii pe care a căpătat-o ca urmare a întimplării de pe drumul Damascului.

De nenumărate ori Apostolul Pavel a văzut în această afecțiune fizică o încercare venită din partea lui Satana, de a-l descuraja și a-i micșora influența și activitatea. De trei ori, spune el, s-a rugat lui Dumnezeu să-i rezolve problema, dar tot de atîtea ori, a primit răspunsul că puterea și harul divin îi sînt puse la dispoziție ca să suporte și să învingă handicapul său fizic.

Tot așa, întreaga carte a lui Iov ni-l prezintă pe Satana ca inițiatorul unor serii de nenorociri de neerezut, care au fost aduse ca să distrugă credința lui Iov în Dumnezeu. Dar amîndoi, și Pavel și Iov ne-au demonstrat cum trebuie să reacționăm la modul în care Satana folosește împrejurările. Nici unul dintre ei nu și-a pierdut încrederea în Dumnezeu: amîndoi au depășit experiența lor, întărîndu-se și mai mult în credință. După cum exercițiile fizice aduc putere și rezistență, tot așa trebuie să folosim

ispitele și întâmplările neprevăzute ca mijloace spre o mai viguroasă creștere în puterile noastre spirituale. „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.“ Rom. 8.28.

Să se observe că textul citat nu spune că toate lucrurile sînt bune, și nici nu se precizează că Dumnezeu trimite lucrurile sau că fiecare lucru reprezintă voința Sa. Textul spune că dacă iubim pe Dumnezeu și ne bazuim pe iubirea Lui față de noi, atunci fiecare lucru care apare pe drumul vieții noastre și lucrurile rele care sînt provocate de Satan — se vor transforma în rezultate bune pentru noi.

Diavolul folosește cu multă ingeniozitate și pe alții în influențarea faptelor noastre. Trebuie să rezolvăm adesea problemele noastre cu persoane dificile, care sînt dispuse numai să critice, să discrediteze, care strecură îndoială în inima noastră. Trebuie să fim atenți față de cei care încearcă să ne convingă să apucăm pe căi îndoielnice. Chiar și Domnul Isus a experimentat aceasta în timpul activității Sale, cînd Petru s-a transformat pe moment într-o „piatră de încercare pentru Domnul.“ Mat. 16,21-23

O altă metodă folosită de Satan cu mult succes este de a ne acuza față de noi înșine. El cunoaște foarte bine păcatele noastre din trecut. Este foarte atent la slăbiciunile existente în viața noastră, le înregistră ca apoi să ni le înfățișeze în toată uriciunea lor, ca să credem că am fi prea păcătoși ca să mai putem fi ajutați de Dumnezeu, și că este în zadar să rezistăm răului. În felul acesta speră ca descurajîndu-ne, să ne lăsăm pradă sugestiilor sale.

Profetul Zaharja, care a trăit pe vremea reînținerii poporului Israel din captivitatea Babilonului, și care își rezidea din nou Ierusalimul, a avut o viziune în care a văzut pe Marele Preot Iosua care se găsea stînd între Domnul și Satana.

„Îngerul mi-a arătat pe marele preot Iosua, stînd în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stînd la dreapta lui, ca să-l pîrască. Domnul a zis Satanei: „Domnul să te mustre Satano!“

„... Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luînd cuvîntul a zis celor ce erau înaintea lui: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el“. Apoi a zis lui Iosua: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sîrbătoare.“ Zah. 3,1-4

Hainele murdare cu care era îmbrăcat Iosua reprezentau păcatele sale. Satan stătea chiar în fața lui și-l acuza de toate faptele sale rele, și Iosua nu putea să tăgăduiască că cele spuse de Satan nu erau adevărate.

Tot așa Satan vine și la noi, ca să ne amintească de faptele noastre rele și să ne acuze față de Dumnezeu.

Dar Dumnezeu dispune să ni se schimbe hainele și respinge acuzațiile aduse de Satan. El a dat lui Iosua haine curate, asigurîndu-l prin aceasta că păcatele lui au fost iertate (vezi și Isa. 61,10). Cînd Satan încearcă să ne descurajeze amintîndu-ne de faptele noastre rele din trecut, trebuie să admitem că le-am făcut, dar trebuie, în același timp, să-i spunem că singele lui Isus a spălat vina păcatelor noastre și sîntem cu aceasta iertați. Și dacă avem păcate nemărturisite și neiertate, atunci avem privilegiul să ne adresăm Mîntuitorului cerîndu-I iertare. Ne putem împotrivi lui Satan nu prin propria noastră îndreptățire ci prin aceea a lui Isus, Mîntuitorul nostru.

Diavolul dispune și de alte mijloace viclene pe care se va strădui să le folosească în ispitirea și înșelarea altora. El va adăuga mereu altele, pe măsura fiecăruia, deoarece Bibl'ia amintește că pe măsură ce timpul se apropie de sfîrșit Satan va folosi noi și noi metode de înșelăciune.

Apostolul Pavel prevedea creșterea răului mai ales în imediată apropiere a venirii Domnului Isus. a doua oară pe norii cerului „cu toate amăgirile nelegiurii.“ 2 Tes. 2,9,10

Ioan văzătorul ne prezintă un tablou despre activitatea lui Satan, în zilele din urmă, astfel: „Să-vîrșea semne mari, pînă acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer, pe pămînt... și amăgea... prin semnele pe care i se dăduse să le facă...“ Apoc. 13,14,15

Domnul Isus a avertizat pe credincioși că lupta lui Satan se va îndrepta, în special asupra lor, „... pînă acolo încît să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei alesi“. Mat. 24,24. Singura noastră apărare va fi aceea de a ne aduce aminte că întâmplările miraculoase și fenomenele inexplicabile nu pledează pentru ca noi să acceptăm pe aceia care fac asemenea lucruri. Biblia trebuie să rămînă singurul nostru îndrumător în cunoașterea Adevărului.

S-ar părea, la prima vedere, că ispitele lui Satan sînt de neînălțurat pentru noi și că mai curînd sau mai tîrziu vom fi învinși. Răspundem Nu cu toată puterea. Cu toții trebuie să ne aducem aminte că Satan este de fapt un adversar

învins de Isus pe Golgota, la cruce. Și dacă noi singuri nu ne putem prea mult lupta cu el, avem în Isus un loc sigur de scăpare și siguranță. Cel mai slab copil al lui Dumnezeu poate face pe Satan să tremure atunci cînd cere ajutorul lui Isus. „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.“ Iacob 4,7. Dar cum îi putem rezista? Care pot fi, practic, mijloacele de luptă împotriva lui Satan?

Primul lucru este să ne recunoaștem slăbiciunile. Dacă Satan s-a specializat în exploatarea naturii noastre păcătoase atunci să evităm acele locuri, acele lucruri și acei prieteni despre care știm că ne încurajează în dorințele noastre personale. Spre exemplu, dacă avem o problemă care este legată de o necurăție morală trebuie s-o îndepărtăm din gînd și să evităm orice tablou impudic care ne-ar aduce aminte sau ne-ar slăbi rezistența inimii. Respinge de la început orice situație în care dorințele firești ar scăpa de sub controlul conștiinței... Într-adevăr, este ușor să dai sfaturi și mai greu să faci, dar Isus ne-a promis un ajutor deplin. „Toată puterea Mă-a fost dată în cer și pe pămînt.“ Mat. 28,18. Dacă cunoaștem că avem o slăbiciune privind mîndria, sau egoismul, sau poftirea unui lucru care aparține aproapelui, sau minciuna, sau orice altceva negativ, să nu ne lăsăm de bună voie în locul și în situațiile în care Satan ar putea să facă să ne alunece piciorul.

Rugăciunea este firul nostru personal de transmitere la cer a tuturor dorințelor noastre. Putem spune lui Dumnezeu, explicîndu-I ce gînduri are Satan cu noi și să-I cerem ajutorul imediat. El ne va da ajutorul solicitat și chiar actul rugăciunii ne întărește încrederea în Dumnezeu, și ne ajută să rezistăm diavolului. Se crează atunci o legătură între noi și Dumnezeu atît de indisolubilă încît Satan va fi împiedicat să se strecoare prin manevrele sale.

În final trebuie să urmăm exemplul lui Isus, atunci cînd a fost asaltat de Satan cu ispitele sale. Matei capitolul 4,1-11 ne descrie împrejurarea în care Isus l-a respins pe Satan, de fiecare dată cu un alt text din Scripturi, care scotea în evidență isпита pe care voia s-o plaseze.

Cuvîntul lui Dumnezeu este pentru noi vocea Sa care ne vorbește atît de real cît sîntem în stare să-L auzim pe El. În Scriptură găsim cele mai clare informații care ne vor ajuta să descoperim șiretlicu-

(continuare în pag. 11-a)

In învățăturile date, prin Spiritul Profetic, cu privire la marea importanță a primirii, experimentării și proclamării minunatului adevăr al Îndreptării prin Credință, găsim avertizări solemne cu privire la marea primejdie a formalismului. Îndreptățirea prin credință nu este formalism. Acestea două sînt în directă opoziție. Îndreptățirea prin credință este o experiență, o realitate. Ea înseamnă, implică o completă transformare a vieții. Cel care a intrat în această viață nouă experimentează, o adîncă pocăință, face o sinceră mărturisire și respinge păcatul din toată inima. Cu ajutorul Domnului, el ajunge să iubească neprihănirea și să urască nelegiuirea. Și fiind îndreptățit, — socotit îndreptățit prin credință, — el are pace cu Dumnezeu. El este o făptură nouă, cele vechi s-au dus, toate au devenit noi.

Formalismul este cu totul diferit. El aparține minții și are de a face cu formele exterioare. Se rezumă doar la teoria credinței. Nu pătrunde mai adînc decît forma și prefăcătoria. De aceea formalismul este ca și sarea fără gust. Este o religie lipsită de iubire, lipsită de bucurie, deoarece ea nu aduce pacea, certitudinea și biruința. Formalismul izvorăște și se dezvoltă în inima firească, nerenăscută, unde își are și rădăcinile. Este unul din acele subtile și dominante rele pentru care Răscumpărătorul a venit să le smulgă și să le scoată din inima celui nerenăscut.

Formalismul a fost totdeauna o reală primejdie pentru Biserică. Un scriitor creștin din vremurile moderne se referă la această subtilă primejdie, scriind următoarele :

„Religia formalismului este scumpă inimii firești. El, formalismul, poate lua forma moralității și a cunoașterii învățăturilor sfinte, sau a slujbelor, a ceremoniilor rituale și a

facerilor de bine. Acestea și altele asemănătoare, devin idoli noștri, iar încrederea în ele ia locul credinței în viul Dumnezeu. Nu este suficient ca ochii inimii noastre să fi văzut cîndva pe Domnul, sau să fi făcut, în alte zile, experiența reinnoirii prin Duhul Sfînt. Este posibil să uităm, este posibil să ne îndepărtăm de la Cel care ne-a chemat prin harul lui Hristos Isus. Cu o mică schimbare în forma vieții noastre religioase, realitatea ei lăuntrică de bucurie în Dumnezeu, de fii conștiințioși, de părtașie prin Duhul Sfînt, poate să dispară complet. Religia formalismului va incolți și va înflori pe terenul cel mai spiritual și în comunitățile care implinesc cu toată strictetea învățăturile date

PRIMEJDIA FORMALISMULUI

de apostolul Pavel. Să o interzicem și să-i barăm calea așa cum nu s-a făcut niciodată pînă acum ; ea știe cum să-și găsească loc de intrare, prin cele mai simple forme de închinare și prin doctrina cea mai sănătoasă. Apărarea concentrată prin articole și 'Mărturisiri de Credință' făcute împotriva ei nu-i va împiedica pătrunderea, și acestea pot deveni chiar scutul și apărarea ei. Nimic nu poate fi de folos, așa cum spune apostolul Pavel, decît o continuă 'naștere din nou'. Viața lui Dumnezeu din ființele omenești este susținută prin puterea Duhului Sfînt, în continuu reinnoită, mereu emanînd de la Dumnezeu Tatăl, și Dumnezeu Fiul. 'Viața pe care o trăiește acum în trup, o trăiește în credință în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine'. Aceasta este adevă-

rata credință. Vitalitatea credinței sale personale în Domnul Hristos l-a ferit pe apostolul Pavel de rătăcire, și l-a păstrat credincios în voință și gândire față de Evanghelie.

Avertizările Spiritului Profetic se ocupă de această primejdie în multe ei forme, așa cum următoarele citate arată acest lucru în mod clar :

FORMALISM ÎN PREDICARE

„Mulți predică cuvîntul în timp ce ei înșiși nu cred în el, și nu fac ce spun învățăturile. Ei sînt neconvertiți, neconsacrați, nesfințiți. Dar dacă am rezista încercărilor nesfinte, atunci s-ar vedea evlavie în viața noastră. Avem nevoie de lumina ce se revarsă de la crucea de pe Golgota. Apoi Dumnezeu ne va deschide ochii să vedem că noi nu trebuie să ne așteptăm să îndeplinim cu succes lucrarea pentru Domnul, dacă nu sîntem uniți cu Hristos. Dacă sîntem într-adevăr lucrători împreună cu Dumnezeu, noi nu vom avea o religie moartă, posedîndu-i numai teoria, ci inimile noastre vor fi umplute cu o putere vie, chiar cu Spiritul lui Isus Hristos". (R.H. 31 ian. 1893).

Mulți prezintă învățăturile și teoriile credinței noastre, însă prezentarea lor este ca și sarea fără gust, deoarece Duhul Sfînt nu lucrează prin slujirea lor lipsită de credință. Ei nu-și deschid inima pentru a primi harul lui Hristos, ei nu cunosc lucrarea Duhului Sfînt ; ei sînt ca frămîntătura fără aluat, deoarece nu se află nici un principiu viu, activ în toată lucrarea lor și ei nu sînt în stare să îndrume... la Hristos. Ei nu-și însușesc neprihănirea Domnului Hristos, ea este o mantie nepurtată de ei, cu totul necunoscută, un izvor neatins. (R.H., 24 nov. 1892).

Biserica are nevoie de slujitori care să simtă necesitatea de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu, care să lucreze pe ogorul Evangheliei, păstrând pe cei sinceri pentru a crește în cunoștințe spirituale până la deplina măsură a cunoașterii lui Hristos. E nevoie de slujitori care sint dornici să se pregătească printr-o solemnă și reverențioasă comuniune cu Dumnezeu în cămăruța lor, așa încît ei să fie bărbați cu putere în rugăciune.

Cineva poate să țină predici frumoase, care să placă auzului, și totuși să fie departe de Domnul Hristos în ce privește experiența creștină, în viața lui. El poate să fi atins culmea măreției omenești, și totuși să nu fi experimentat niciodată lucrarea lăuntrică a harului care transformă caracterul. O astfel de persoană, se înșală prin felul legăturii și familiarizării sale cu adevărurile sacre ale Evangheliei, care au atins intelectul, mintea, dar care nu au fost aduse și în templul lăuntric al sufletului. Noi trebuie să avem față de adevăr mai mult, decît numai o credință rece, la nivelul rațiunii.

TEORIA ADEVĂRULUI NU ESTE SUFICIENTĂ

Învățăturile noastre pot fi corecte; noi putem dezaproba ceea ce este fals și să nu primim pe acelea care nu corespund principiilor biblice. Putem lucra cu o energie inepuizabilă, dar chiar și aceasta nu este suficient.

„O credință numai în teoria adevărului nu este indeajuns. A prezenta o astfel de teorie, nu constituie pentru noi o mărturie în favoarea Domnului Hristos.“ (R.H. 3 febr. 1891).

Problema ce ne confruntă adesea în lucrarea noastră, este că ne mulțumim să prezentăm o teorie rece a adevărului.

„O putere cu mult mai mare ar însoți predicarea Cuvîntului, dacă slujitorii lui Dumnezeu ar trata mai puțin despre teoriile și argumentele unora și ar înșiși mai mult asupra învăță-

turilor Domnului Hristos și asupra spiritualității practice.“ (R.H. 7 ian. 1890).

Să nu uităm că adevărul nu este de nici o valoare pentru suflet, dacă el nu este adus în sanctuarul lăuntric al sufletului ca să-l sfințească. Evlavia va degenera și religia va deveni un sentimentalism superficial, dacă plugul adevărului nu este făcut să pătrundă adînc în ogorul întelenit al inimii.

O cunoaștere teoretică a adevărului este esențială. Dar numai cunoașterea chiar și celui mai mare adevăr nu ne va mintui. Cunoștințele pe care le avem trebuie să le punem în practică... Adevărul trebuie să fie adus în inimile noastre sfințindu-ne și curățindu-ne de tot ce este firesc, pămîntesc în viața

noastră cea mai intimă. Templul sufletului trebuie să fie curățit.

Cea mai mare decepție a celor din timpul Domnului Hristos a fost faptul că ei considerau că numai o simplă aprobare, o consimțire pentru adevăr, constituie neprihănire. În toată experiența omenească o cunoaștere teoretică a adevărului s-a dovedit a fi insuficientă pentru salvarea sufletului. Aceasta nu dă roadele neprihănirii. Capitolele cele mai întunecoase din istorie sint pline de însemnări referitoare la crime ce au fost comise de religioși bigoți. Fariseii pretindeau a fi fiii lui Abrahă și se lăudau cu cunoașterea tainelor lui Dumnezeu, și totuși aceste avantaje nu i-au împiedicat de la egoism, răutate, lăcomie după cîștig mîrșav cum și de la cea mai josnică ipocrizie. Ei s-au socotit pe ei înșiși cei mai mari oameni ai religiei din lume, dar

asa numita lor dreaptă credință i-a dus să răstignească pe Domnul Slavei.

„Aceeși primejdie încă există. Mulți socotesc că sint creștini, pentru simplul fapt că aprobă diferite doctrine teologice. Însă ei nu pun adevărul în viața practică de zi cu zi. Nu cred în el și nu-l iubesc, de aceea ei nu primesc puterea și harul ce vin prin sfințirea adevărului. Mulți pot să mărturisească a crede în adevăr, însă dacă adevărul nu-i fac sinceri, buni, răbdători, abstinenți, spirituali, atunci el, adevărul, este un blestem pentru cei ce-l dețin și prin influența lor este un blestem și pentru lume.“ (H.L.L. 309.310).

În afară de o religie primitivă în minte — o religie a vorbelor și formelor, unde adevărul este ținut în curtea exterioară a templului, pentru a fi admirat așa cum admirăm o floare frumoasă, principiile minunate ale veșniciei cer de la noi ceva; ele cer mai mult decît o religie a sentimentalismului, care nu se increde în Dumnezeu, atunci cînd vin încercări și greutăți. Sfințirea nu stă în mărturisire, ci în înălțarea crucii, făcînd voia lui Dumnezeu.

În viața multora din aceia ale căror nume sint scrise în registrele comunității nu există nici o adevărată schimbare. Adevărul este ținut în curtea exterioară a templului. Nu există o adevărată convertire, nici o lucrare pozitivă a harului făcută în inimă. Dorința lor de a face voia lui Dumnezeu se bazează pe propria lor înclinație, nu pe profunda convingere a Spiritului Sfînt. Purtarea lor nu este adusă în armonie cu Legea lui Dumnezeu. Ei mărturisesc că primesc pe Hristos ca Mintuitor al lor, însă ei nu cred că El le va da și putere să biruiască păcatele din ei. Ei nu au o personală cunoaștere a viului Mintuitor, și caracterele lor dau pe față multe defecte.

„Nădejdea noastră este de a fi în continuu întăriți de cunoașterea faptului că Domnul Hristos este neprihănirea noastră... Părerile vagi pe care atît de mulți le au despre înaltul

caracter și poziția Domnului Hristos, micșorează experiența lor creștină și împiedică foarte mult dezvoltarea lor în viața spirituală. Credința individuală între noi, ca popor, este în mare declin. Există mult formalism, multă desfășurare mecanică, multă religie pornită numai de pe buze, însă ceva mai profund și mai solid trebuie să se aducă în experiența noastră religioasă... De ceea ce avem nevoie este de a cunoaște ne Dumnezeu și puterea iubirii Sale, așa cum ne este descoperită în Domnul Hristos, printr-o cunoaștere pusă în practică, trăită... Prin meritele Domnului Hristos, prin neprihănirea Sa, ce ne este acordată prin credință, noi trebuie să ajungem la desăvârșirea caracterului creștin."

Sora White spunea: „O religie rece, legalistă, niciodată nu poate să conducă sufletele la Hristos, deoarece este o religie lipsită de iubire, o religie fără Hristos.“ (R.H. 20 martie 1894).

Sarea conservantă înseamnă dragostea curată, dragostea dintii, iubirea Domnului Isus, aurul curățit prin foc. Cind aceasta este lăsată afară din experiența creștină, Domnul Isus nu este acolo; lumina, strălucirea prezenței Sale, nu este într-o astfel de experiență. Și atunci, ce valoare are o astfel de religie? — Exact tot atât de mult cât are sarea care și-a pierdut țaria de a săra. Este o religie lipsită de dragoste. Atunci se face un efort pentru a împlini lipsa printr-o intensă activitate, un zel care este fără Hristos.

Marile pretenții, forme și ceremonii, oricât de impunătoare, nu fac inima mai bună și caracterul mai curat. Adevărata iubire pentru Dumnezeu este un principiu activ, o putere sfințitoare... Vechiul popor iudaic ocupa cea mai înaltă poziție. Ei ridicaseră ziduri mari și înalte pentru ca să se separe de lumea păgână. Ei se prezentaseră pe ei înșiși ca fiind poporul loial, deosebit, care era protejat de Dumnezeu. Dar Domnul Hristos le-a arătat religia lor ca fiind lipsită de credința mântuitoare.

Este posibil să fii un credincios înscris în registrul Comunității și totuși să fii găsit „prea ușor“, și să pierzi viața veșnică. Este posibil să practici unele din învățăturile Sfințitelor Scripturi și să fii socotit creștin și totuși să nu fii mintuit, deoarece îți lipsesc virtuțile de seamă ce constituie caracterul creștin.

Acceptarea unei mărturisiri de credință nu are nici cea mai mică valoare pentru nimeni, dacă inima nu este cu adevărat schimbată... Putem fi membri ai Bisericii, și putem lucra într-adevăr cu seriozitate, îndeplinind o mulțime de îndatoriri de la an la an, și totuși să fim neconvertiți.

Există o formă de religie care nu este nimic mai mult decât egoism. Aceasta se mulțumește în a contempla credința Domnului Hristos, dar nu cunoaște nimic din puterea ei mântuitoare. Aceia care posedă această formă de religie privesc păcatul cu ușurătate pentru că ei nu cunosc pe Domnul Isus. Atita timp cit rămân în această stare ei privesc cu multă ușurătate și îndatoririle ce le au.

„Este dureros să vezi cită necredință există în inimile unor pretinși urmași ai lui Dumnezeu. Noi avem cele mai prețioase adevăruri ce s-au incredințat vreodată muritorilor, iar credința acelor care primesc aceste adevăruri trebuie să corespundă măreției și valorilor lor.“ (R.H. 5 Martie, 1889).

Sint mulți care nu simt repulsie față de suferință, însă ei nu pun în practică credința vie, adevărată. Ei spun că nu știu ce înseamnă a crede pe Dumnezeu pe cuvânt. Ei au o religie a formelor și manifestărilor exterioare.

„Toți aceia care acceptă frumusețile ornamentale ale sanctuarului, dar nu sint îmbrăcați cu neprihănirea Domnului Hristos, vor apare în rușinea propriei lor goliciuni.“ (T, vol. 5 p. 81).

Cele cinci fecioare nechipuzite aveau și ele candelă (aceasta înseamnă că și ele cunoșteau adevărul biblic), însă ele nu aveau untdelemnul, ha-

rul lui Hristos. Zi de zi ele împlineau o mulțime de servicii ceremoniale, de îndatoriri ale formelor exterioare, însă slujirea lor era fără viață, lipsită de neprihănirea Domnului Hristos. Soarele Dreptății nu strălucea în inima și mintea lor și ele nu aveau iubire pentru adevăr, iubirea ce se conformează cu viața, caracterul, înfățișarea și neprihănirea Domnului Hristos. Untdelemnul harului nu era amestecat cu străduințele lor. Religia lor era ca o coajă uscată de fructe „fără miezul adevărului“. Ele țineau cu tărie la formele învățăturilor, dar s-au înșelat prin viața lor de credință, plină de îndreptățire de sine, nereușind să învețe lecțiile în școala lui Hristos, care, dacă le-ar fi pus în practică, le-ar fi făcut înțelepte pentru mintuire.

Atita timp cit ne inchidem în carapacea îndreptățirii de sine, ne încredem în ceremonii, și depindem de reguli rigide, noi nu putem face lucrarea ce ne-a fost incredințată pentru acest timp.

Îndeplinirea formelor de manifestări exterioare niciodată nu va satisface nevoia cea mare a sufletului credincios. Numai o simplă mărturisire despre Domnul Isus Hristos nu este îndeajuns pentru a pregăti pe cineva de a sta în fața judecării lui Dumnezeu.

„Să nu uităm că pe măsură ce activitatea spirituală crește, și noi obținem succese în executarea lucrării ce trebuie să fie îndeplinită, există primejdia ca noi să ne încredem în planuri și metode omenști. Va exista o tendință de a ne ruga mai puțin și a avea mai puțină credință.

„Lucrurile spirituale nu sint înțelese în profunzime. Manifestările religioase exterioare, ceremoniile și rinduielile mecanice sint preamărite cu putere, în timp ce virtuțile adevăratei bunătați, a nobilei pietăți și sfințirea inimii sint lăsate pe planul al doilea. Ceea ce ar fi trebuit să fie făcut mai întâi, a fost lăsat la urmă, ca fiind de cea mai mică importanță.“

Atunci cind postul și rugăciunile sînt practicate într-un spirit de îndreptățire de sine, ele sînt o scribă înaintea lui Dumnezeu. Adunarea solemnă pentru închinare, mulțimea ceremoniilor religioase, smerirea prin manifestări exterioare, sacrificiul făcut, — toate acestea prezintă în fața lumii mărturia că cel ce face aceste lucruri se consideră pe sine neprihănit. Aceste lucruri atrag atenția asupra celui care îndeplinește îndatoriri riguroase, spunînd: „Acest om are dreptul să intre în cer. Dar totul este o decep-

ție. Faptele nu vor procura pentru noi o intrare în cer... Credința în Domnul Hristos va fi mijlocul prin care spiritul cel drept și rațiunea cea sănătoasă vor influența pe cel credincios, și toată bunătatea și evlavia se vor vedea revărsîndu-se din acela care privește la Isus, Autorul și desăvîrșitorul credinței sale.

Sînt mulți care cred că manifestările exterioare de ascultare și închinare sînt suficiente pentru mîntuire, dar formalismul, chiar și cu participarea riguroasă la practicile religioa-

se, nu va fi în stare să aducă pacea lui Dumnezeu, dătătoare de armonie și înțelegere. Numai Domnul Isus este Cel care ne poate da pacea sufletească.

Aceia care nu au o experiență zilnică în lucrurile lui Dumnezeu nu vor acționa cu înțelepciune. Ei pot avea o religie conform Legii divine, o formă de evlavie, poate să existe o manifestare de lumină în Comunitate și toată mașinăria — în parte invenție omenească — poate să pară că funcționează bine, și totuși Comunitatea poate fi tot atît de lipsită de harul lui Dumnezeu cum erau lipsite de rouă și ploaie înălțimile de pe Gilboa.

Pastor
M. Popa

Din viața bisericii

— Între 11—13 februarie 1977 ne-a vizitat țara fr. George Steveny, director al Institutului Adventist de grad Universitar din Colongés, Franța, membru al Comitetului executiv al Diviziunii Euro-Africa.

Deși scurtă, vizita fr. Steveny a fost plăcută și utilă. Dînsul se afla pentru prima dată în țara noastră și în mijlocul frățietății advente, rămînînd profund impresionat de spiritualitatea căldurii frățești și de fervoarea vieții religioase din Comunitățile noastre. Folosind expresia dînsului, în această scurtă vizită a fost martorul unui „festival al dragostei frățești“. În timpul șederii sale în mijlocul nostru, fr. Steveny a vizitat cîteva Comunități din București și Comunitatea Radovanu, din Jud. Ilfov, întrefîinîndu-se de asemenea cu consiliul profesoral, cu elevii Seminarului nostru, cum și cu membrii Comitetului Uniunii. Duminică 13 februarie 1977 fr. Steveny a părăsit țara noastră cu regretul reciproc al unei prea scurte întîlniri, dar cu bucuria experienței unității și dragostei frățești în Isus Hristos.

— Între 21—25 februarie 1977, au avut loc la Oerlimat, Elveția, lucrările Comitetului Organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa pentru teologie. La aceste lucrări a luat parte și fr. D. Popa, președintele Uniunii, membru al acestui organism, însoțit de fr. T. Niculescu, Consilier Uniune. Din partea Conferinței Generale la lucrări a participat fr. N. R. Dower.

Dintre subiectele aflate pe agenda acestui comitet spicăm:

- Natura și scopul soliei mîntuirii.
- Divorțul și căsătoria în Biserica Adventă.

— Spiritul Profetic și pregătirea pastorului.

— Probleme legate de întărirea prin binecuvîntare a pastorului.

— Pregătirea pastorului.

— Conferințe Biblice în anul 1977.

Întîlnirea a prilejuit un larg schimb de vederi în legătură cu probleme teologice de largă respirație adventă. Cei prezenți printre care în mod deosebit fr. Ludescher, ne-au rugat să transmitem fraților pastori și frățietății advente salutul lor frățesc, ceea ce facem cu toată plăcerea în aceste cîteva rînduri.

— Între 14—18 martie a.c. ne-a fost oaspete fratele Harold Knott, președinte al Uniunii A.Z.S. din Elveția și Director (Consilier) pentru activitatea laică și responsabil cu activitatea organizației „Welfare Service“ (Serviciul de ajutorare în caz de calamități) din cadrul Diviziunii Euro-Africa.

Prezența dînsului este dovada împreunei simțiri a frățietății advente din Europa și America cum și dorința lor de a întinde o mîină de ajutor țării noastre și bisericii A.Z.S. pentru vindecarea rănilor pricinuite de cataclismul ce s-a abătut asupra țării noastre la 4 martie a.c. Dînsul a avut întîlniri cu Comitetul Uniunii, cu Conducerea Departamentului Cultelor și a vizitat regiunile atinse grav de cutremur din Teleorman, Buzău și București.

Prezența dînsului printre noi, dorința de a cunoaște la fața locului nevoile și modalitatea de ajutorare este un act încurajator, un act de umanism și dragoste de frați, gestul împreunei simțiri a omenirii întregi inclusiv a fraților noștri față de țara noastră, care a fost așa de grav afectată de cutremurul din 4 martie a.c.

Redacția

Sîntem obligați să
păcătuim ?

(urmare din pag. 7-a)

rile ispitelor sale. În ele descoperim scumpele făgăduințe ale lui Dumnezeu de iubire și interes pentru noi. În ele vom găsi descrise marile bătălii spirituale dintre bine și rău și distrugerea definitivă a lui Satan.

Dar lucrul cel mai important din toate este faptul că în Scripturi găsim pe Isus. Ele ni-l prezintă ca pe un Tovarăș personal în viața noastră. Dacă îl avem pe Isus, împreună cu El ne revin toate lucrurile și toată puterea Sa. Satan va renunța la asalturile sale pentru că în Isus noi avem pe acela care nu va îngădui să fim învinși de puterea lui Satan.

Satan nu ne poate obliga să facem răul: ne va ispiti dar nu ne va determina fără voia noastră să păcătuim. Isus ne stă la dispoziție ca să unească slăbiciunile noastre cu puterea Sa ca să ne opunem răului și să facem binele. Să cerem lucrul acesta și vom experimenta cuvintele Apostolului Pavel care zice: „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decît cerem sau gîndim.“ (Efes. 3,20).

Pastor
C. Alexe

ocupat de Ev. 1,3 expresia apostolului Pavel arată spre autoritatea supremă și Slava Sa ca Fiu de Dumnezeu. Loc pe care-l ocupă după ce a câștigat biruință asupra păcatului.

VERSETUL 2

„Ca slujitor al locului Prea Sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” — **Sanctuarul pămîntesc nu a fost decît copia, umbra adevăratului sanctuar ce se află în ceruri. Faptul că Domnul Hristos este numit aici slujitor al sanctuarului, arată că El face mai mult decît numai de a avea un titlu. EL SLUJEȘTE. El este Mare Preot activ, îndeplinindu-Și activitatea ce-o reclamă locul și chemarea Sa.**

VERSETUL 3

Este evident faptul că dacă Domnul Hristos trebuie să îndeplinească această subțib, atunci El trebuie — un imperativ — „să aibă ceva de adus” fără de care El nu poate sluji în această calitate. Preoții obișnuiți, aduceau „daruri și jertfe”. Astfel „era de trebuință” ca Domnul Hristos să ofere ceva.

VERSETUL 4

Întrebarea referitoare la data cînd anume a devenit Domnul Hristos preot, este o întrebare foarte mult discutată. A devenit El oare preot la botezul Său? După înălțarea Sa la ceruri, stînd la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, sau altă dată, în alte împrejurări? După textul de care ne ocupăm în acest articol, un preot nu poate începe să slujească pînă cînd nu are „CEVA DE ADUS”. Cum Domnul Isus Hristos slujește cu propriul Său sînge, devine clar faptul că El nu putea începe lucrarea Sa pînă cînd sîngele Său n-a fost vărsat. Să nu tragem o concluzie pripită. Aceasta nu însemnează că Domnul Hristos n-a fost Preot mai înainte, căci în mod logic cineva trebuie să fie făcut preot mai înainte ca să poată sluji ... ca preot; dar timpul exact cînd El a devenit Preot, nu-l poate nimeni spune cu certitudine. La Golgota, Domnul Hristos a fost atît preot, cit și victimă, sau jertfă adusă. După cum Aron și fii săi au fost aleși — referindu-ne la relația timp — mai înainte de consacrarea lor ca preoți, petrecînd timpul dintre perioada alegerii și consacrării lor într-o pregătire foarte atentă și în recunoașterea și familiarizarea lor cu obligațiile ce aveau să le aibă, tot astfel se poate afirma despre Domnul Hristos, că El a devenit Preot pe pămînt, la începutul activității Sale, și că perioada pînă cînd a putut aduce „ceva” ca să slujească în calitate de Mare Preot a trăit-o pregătindu-Se, și că în mod oficial El a fost instalat după înălțarea Sa la ceruri.

Că viața Sa pe acest pămînt a fost o pregătire pentru asumarea slujbei Sale de Mare Preot, a fost arătat în capitolele anterioare ale acestei epistole. Marele nostru pre-

epistola

ot „poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciuni” (Evr. 5,2). El, Domnul Hristos, Marele nostru Preot nu poate să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, pentru că El a fost „în toate lucrurile... ispitit ca și noi, dar fără păcat”. (Evr. 4,15). În toate lucrurile El „a trebuit să Se asemene fraților Săi... ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sint ispiți.” (Evr. 2,17-18).

Aceste versete arată în mod foarte clar că zilele experienței Sale aici pe pămînt, au fost zile de pregătire, ca „să poată fi. ... un Mare Preot milos” (Evr. 2,17). Avînd în vedere cele de mai sus noi putem spune cu certitudine că viața Sa pe pămînt a fost o pregătire pentru slujba Sa de Mare Preot, și că slujba Sa n-a început pînă cînd pregătirea Lui nu s-a terminat.

Acest fapt ne clarifică probleme ce se pun adesea și anume, dacă Domnul Hristos a oficiat ca Preot înainte de intruparea Sa. Două lucruri fac aceasta imposibil: în primul rînd, El nu terminase pregătirea Sa; iar în al doilea rînd, El nu-și vărsase încă sîngele și deci, ca Preot, ca Mare Preot, nu avea ce să aducă. Că El era totuși Mielul ce a fost junghiat de la întemeierea lumii, că din veșnicie El era un Mijlocitor, faptul acesta nu se neagă, ci din contră, se afirmă. El a fost Mintuitor, în același sens în care El era Mielul junghiat, în planul lui Dumnezeu ce a fost făcut din zilele veșniciei. Dar noi nu trebuie să confundăm acest adevăr, cu moartea Sa efectivă în timp, și nici cu actuala Sa slujbă în sanctuarul ceresc, bazată pe moartea Sa pe crucea Golgoței.

„Dacă ar fi pe pămînt, nici n-ar mai fi Preot.” Rinduicelile preoției levitice erau foarte stricte, iar dacă Domnul Isus ar fi pe pămînt, n-ar putea să se califice pentru această slujbă. Numai cei ce făceau parte din seminția lui Levi erau eligibili pentru slujba preoției, iar, așa cum știm, Domnul Isus era din seminția lui Iuda. Preoția Lui este o preoție independentă, de origine cerească. Preoții aduceau daruri și jertfe „după lege”. Domnul Hristos însă „prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată.” (Evr. 9,14). Preoția Lui era deci o preoție spirituală.

Ocupîndu-ne în continuare de epistola apostolului Pavel către Evrei, vom aminti faptul că începînd cu primele versete ale capitolului opt, autorul ne înfățișează lucrarea Domnului Hristos ca Mare Preot în adevăratul tabernacol sau cort, ce n-a fost făcut de mîini omenești, ca apoi, la versetul șase să ia în considerație vechiul și noul legămint. Găsind scăderi și abateri de la linia de conduită a poporului chemat să-L reprezinte, Domnul Dumnezeu face cunoscut faptul că El va face un nou legămint. Un legămint bazat pe făgăduințe mai bune decît vechiul legămint. În acest legămint, El va scrie Legea Sa în inimă, legîndu-Se a fi milostiv cu ei, iertîndu-le condiționat păcatele și nelegiuirea lor, fără să-Și mai aducă aminte de ele.

„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri, ca slujitor al Locului prea sfînt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pămînt, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sint ceice aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, cînd avea să facă cortul: „Ia seama”, i s-a zis, „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte.” (Evr. 8,1-5).

În aceste versete apostolul Pavel rezumă ceea ce el a spus mai înainte. Domnul Hristos se află la dreapta lui Dumnezeu în ceruri. El este un slujitor în Sanctuar, al adevăratului cort, oferînd daruri și jertfe. Așa cum am mai amintit, dacă El ar fi fost aici pe pămînt în mijlocul nostru, El n-ar fi putut fi preot, pentru că nu era din tribul lui Levi. Slujba Lui este adevărata slujbă, cea de pe pămînt fiind numai umbra acesteia.

VERSETUL 1

„Punctul cel mai însemnat”, sau cum redă traducerea engleză a Bibliei, K. James: „This is the Sum”. „Aceasta este suma”, sau „suma tuturor lucrurilor este” ... autorul este cel care a pus baza. Acum, el este gata să zidească pe ea, dar, mai înainte de a face acest lucru, el prezintă un sumar, suma tuturor celor spuse pînă la data aceasta. „Avem un Mare Preot”, sau un „astfel de Mare Preot”, ceea ce implică ideea că nu avem un Mare Preot oarecare, ci Unul care „S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al măririi în ceruri”. Locul acesta înalt pe care El îl ocupă, arată spre autoritatea înaltă pe care El o are. Așa cum am arătat cînd ne-am

către evrei

Confuzia și diferențele de opinii cu privire la slujba Domnului Hristos pot fi evitate dacă se clarifică, se face deosebire între pășirea Sa oficială în slujbă — a vînd în vedere relația timp — și lucrarea Sa de Mijlocitor din momentul în care a apărut păcatul — Domnul Hristos a fost numit Mijlocitor în sfaturile veșniciei. Păcătoșii au fost mîntuiți prin lucrarea mijlocirii Sale în V. Testament, așa cum au fost și în N. Testament. Și... cum, nu este decît un singur nume în care putem fi mîntuiți, Domnul Hristos a fost cu adevărat Mîntuitor cu o mie de ani mai înainte de întruparea Sa, așa cum a fost și la o mie de ani după întruparea Sa. Deci El a fost „Mielul care a fost junghiat... de la întemeierea lumii.” (Apoc. 12,3). Niciodată n-a existat un alt Mîntuitor.

Cînd Domnul Hristos a fost născut în ieslea Betleemului Se născu ca Mîntuitor; El totdeauna a fost un Mîntuitor, dar acum a venit clipa cînd să fie descoperit „în timp”, sau la vreme. Și din acest punct de vedere, s-a putut spune despre El: „... și-i va pune numele Isus, pentru că, El va mîntui pe poporul Lui de păcatele Sale.” (Mat. 1, 21). Vorbind despre momentul întrupării, putem considera mîntuirea ca fiind în viitor.

Noi, de asemenea, credem că Domnul Hristos a fost Mijlocitor din veșnicie, dar că pășirea în actuala slujbă de Mare Preot a avut loc — în timp — și că El nu putea oficia ca Preot pînă la instalarea Sa, consecință a înălțării Sale la ceruri. El Și-a dat viața Sa pe Golgota; victima, jertfa... a murit, iar singele ei a fost vărsat. Acum El avea ceva ce putea oferi, putea aduce ca jertfă, și în această situație Dumnezeu l-a introdus și l-a recunoscut ca Mare Preot după rînduiala lui Melchisedec. Nașterea Sa a fost o naștere reală; moartea Sa a fost, de asemenea, o moarte reală; singele Său era real; slujba Sa este o slujbă reală. Lucrarea veșnică de mijlocire a Domnului Hristos nu trebuie confundată cu manifestarea vizibilă a ei... **IN TIMP.** A susține că singele vărsat pe Golgota este real, dar că lucrarea lui nu este reală; a crede că viața pămîntească a Domnului Hristos a fost o pregătire necesară pentru că „El să poată fi un Mare Preot milos”, și totuși să respingem actuala slujbă pentru care El S-a pregătit, se pare că este o inconsecvență. Dacă nu există o reală slujbă în ceruri, atunci este

numai logic ca cei ce neagă o astfel de slujbă, să nege de asemenea realitatea literală a morții și a singelui vărsat, și să se alăture aceluia care neagă realitatea ambelor și anume, a singelui și lucrării de ispășire.

VERSETUL 5

„Chipul și umbra lucrurilor cerești”. Există deosebiri vitale între slujba de pe pămînt și slujba din ceruri, și totuși cea de pe pămînt era un exemplu și o umbră a lucrurilor din ceruri, cum adesea umbra este mai lungă decît obiectul, iar alteori, ca este mai mică; detaliile lipsește, și totuși, să nu uităm că liniile generale le putem discerne, și în consecință, putem avea o idee clară despre obiectul care aruncă (dă loc la) o asemenea umbră — „chipul” sau „exemplul” este ceva mai definit decît „umbra”. Deși „umbra” face referire specifică la contururile generale ale sanctuarului cu cele două despărțiri ale sale, „exemplul” s-ar potrivi tot mai bine serviciilor de la Sanctuar. Aceste „exemple” nu vor fi exhaustive, dar vor fi reprezentative; și iarăși se poate presupune că ele pot da o idee mai corectă a lucrării și ritualului general.

Cei ce obiectează împotriva ideii că există o vitală asemănare între serviciile de pe pămînt și serviciile din ceruri, nu reușesc să înțeleagă solia epistolei către evrei, și astfel vor da greș în a coopera cu Domnul Hristos în lucrarea cea importantă ce se desfășoară în prezent acolo sus, în ceruri.

Pe de altă parte aceia care încearcă să cunoască și să pună în evidență orice detaliu, cit de mic, orice scîndură și orice cui din Sanctuar, făcîndu-le să aibă o cit de mică însemnătate și care au ceva de spus împotriva aceluia care refuză a accepta interpretarea lor, sint, de asemenea, greșiți. Chipul, sau exemplul, sint termenii folosiți de către Dumnezeu spre a descrie sanctuarul pămîntesc. E bine să rămînem lingă cele amintite aici.

„Dar acum Hristos a căpătat o slujbă cu atît mai înaltă cu cît legămîntul al cărui Mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune. În adevăr, dacă legămîntul dintîi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: 'Iată vin zile, zice Domnul, cînd voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legămînt nou; nu ca legămîntul, pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua cînd i-am apucat de mînă, ca să-i scot din

țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legămîntul Meu, și nici Mîna nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legămîntul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mințile lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeu zeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicînd: 'Cunoaște pe Domnul!' Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic pînă la cel mai mare dintre ei. Pentru că le voi ierta nelegiurile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărâdelegile lor'. Prin faptul că zice: 'Un nou legămînt', a mărturisit că cel dintîi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrînit, este aproape de piere.” Evr. 8,6—13.

În această parte a textului, autorul intră în discutarea legămintelor. Expresia grecească pentru „legămînt” se întîlnește în N. Testament de treizeci și trei de ori și este tradusă cu „legămînt”, expresie ce o găsim de douăzeci și unu de ori, deși în toate cazurile, expresia în original este aceeași.

Lucrarea slujirii Domnului Hristos este mult mai desăvîrșită, decît slujba Aaronică, avînd în vedere că El este: Mijlocitorului unui legămînt mai bun. Nu trebuie să găsim nici o vină vechiului legămînt, căci Domnul Dumnezeu în persoană a fost acela care a statornicit termenii activității Sale. Poporul a fost cel care a dat greș. El n-a rămas în cadrul legămîntului. Această declarație așează accentul acolo unde trebuie așezat. Dacă poporul ar fi rămas în cadrul legămîntului încheiat, atunci el ar fi fost un legămînt bun, și nu s-ar mai fi găsit loc pentru un alt legămînt. Dar cînd poporul a dat greș în a rămîne în termenii legămîntului, Dumnezeu a fost obligat să recunoască eșecul lor și să stabilească un nou legămînt. Legea pe care ei au călcat-o, acum El le-a scris-o în inimă, și s-au luat măsurile ce se impuneau, ca să-i readucă în grația binecuvîntării divine prin iertare.

VERSETUL 6

„O slujbă cu atît mai înaltă”. După cum realitatea este mult mai perfectă decît „umbra”, sau reprezentarea realității, tot așa este și cu lucrarea sau slujirea Domnului Hristos, ea este „cu atît mai înaltă”, „excelentă” cum redau alte traduceri acest gînd, decît tipul sau reprezentarea slujbei Sale. Temeiul pentru o slujire mai înaltă, excelentă, se află în faptul că El este Mijlocitorului unui legămînt mai bun, încheiat pe făgăduințe mai bune.

Expresia „Mijlocitor” din N. Testament este asemenea expresiei „mijlocitor” pe care o găsim în Iov 9,23. Este interesant că traducerea engleză (King James) a Bibliei folosește aici expresia „DAYSMAN”. Un daysman, era, după obiceiul de atunci, un om investit cu

autoritate și care era numit astfel. pentru că el stabilea o zi în care asculta și hotăra asupra pricinilor ce erau aduse înaintea lui, străduindu-se, astfel, să aducă părțile ce erau în ceartă la... înțelegere. Traducerea „American Review Version“ a Bibliei, folosește aici expresia „umpire“, expresie ce este definită ca fiind o persoană al cărui cuvânt hotărăște în controverse sau probleme ivite între două sau mai multe părți. Patriarhul Iov spera că un astfel de mijlocitor își „va pune mina peste noi amândoi“, aducându-i laolaltă, restabilind pacea și dreptatea între ei.

Un mijlocitor trebuie să înțeleagă ambele părți ce se află în controversă, drepturile și pretențiile fiecăruia în parte și trebuie să aibă și încrederea desăvârșită a acestora, dacă dorește să aibă succes în lucrarea sa de mediere. El trebuie să fie drept, cinstit cu ambele părți, imparțial și fără echivocuri.

În N. Testament expresia „Mijlocitor“ se găsește de șase ori, din care de patru ori se referă la Domnul Isus. El este un Mijlocitor (daysman — umpire) între Dumnezeu și om și Își poate pune minile peste noi toți. Ca Dumnezeu, El înțelege pe Dumnezeu Tatăl și poate vorbi în numele Său. Ca om, El poate înțelege pe om și poate trata problemele celor păcătoși înaintea lui Dumnezeu. Numai un Dumnezeu — om, putea fi un Mijlocitor (Daysman — umpire) pentru mântuirea păcătoșilor ce apelează la El, cred în El — El înțelege ambele părți și poate lucra cu succes.

„Un legământ... mai bun“ — „făgăduințe mai bune“ — Domnul Hristos este Mijlocitorul pentru un legământ mai bun. Expresia „mai bun“, sugerează ideea că vechiul legământ nu era așa de bun, ca cel de al doilea, că era nedesăvârșit și trebuia să fie schimbat. Întrebarea ce se ridică imediat este: „În ce măsură noul legământ este mai bun decât cel vechi? Răspunsul ne este sugerat de faptul că legământul cel nou a fost făcut pe făgăduințe mai bune. Dar o nouă întrebare se impune și anume: „Făgăduințe mai bune? Da! Dar din partea cui? A lui Dumnezeu? Sau a omului? Sau și a lui Dumnezeu și a omului?“ Această problemă trebuie să fie elucidată.

VERSETUL 7

„Legământul dintii“, nu era desăvârșit. Dacă nu ar fi fost așa, atunci n-ar mai fi fost nevoie de un al doilea legământ. Acest fapt ne pune în fața unei dileme. Cum s-a făcut că Dumnezeu a făcut cu poporul Israel un legământ, despre care El știa că este nedesăvârșit și că în final trebuia să fie înlocuit? Nu era mai bine să fi renunțat la primul și să stabilească numai legământul care era mai bun?

Expresia „legământ“ se întâlnește de aproximativ trei sute de ori în V. Testament. Expresia ebraică, ne spun comentarii, este BERITH. Nu se poate spune cu precizie de

unde derivă, probabil de la „a tăia“, referindu-se la vechiul obicei de a tăia jertfa adusă în bucăți. (Gen. 15,17; Ier. 34, 18-19).

Definiția cum că un legământ este o înțelegere între două sau mai multe persoane, este corectă atâta vreme cât se aplică între egali, unde legământul respectiv este în mod mutual obligatoriu pentru semnatari; fiind astfel legați să-l respecte. Dar în ceea ce privește un legământ între Dumnezeu și păcătos, se poate spune mai corect că un legământ constă în făgăduințele făcute de Creator, făgăduințe legate în împlinirea lor de condiții pe care trebuie să le îndeplinească creaturile Sale cu care a intrat în legământ, cum și evidențierea unor consecințe și măsură de luat în cazul neîndeplinirii condițiilor stipulate. În cazul nostru, al celor păcătoși, Dumnezeu este totdeauna cel care propune un legământ și determină și condițiile ce se impun.

Biblia recunoaște numai două condiții în care se poate obține mântuirea: ascultarea desăvârșită de Dumnezeu și credința. Legământul vieții, existând din veșnicie, se bazează pe o ascultare desăvârșită. Acest legământ a fost oferit lui Adam și Eva în grădina Edenului. În încercarea la care a fost supus Adam, era pusă la probă lumea noastră. Când Adam a căzut în neascultare, neascultarea lui s-a răsfrânt și asupra lumii, căci lumea era atunci reprezentată de el.

Domnul Hristos, al doilea Adam, Și-a asumat locul și obligațiile ce l-au revenit lui Adam, împlinind legământul călcat de primul Adam. În virtutea acestei biruințe, El a devenit reprezentantul nostru, iar acum, Dumnezeu tratează cu El ca reprezentant al păcătoșilor pocăiți. Astfel, în Domnul Hristos sintem din nou în situația de mai înainte. Este acum de datoria Domnului Hristos de a ne aduce în bune relații cu Dumnezeu. Prin demonstrarea Sa că cel păcătos — El însuși făcându-Se asemenea nouă în trup — în afară de păcat — poate să păstreze Legea lui Dumnezeu. El a câștigat cea de a doua încredere (ca al doilea Adam) în favoarea celui păcătos. Este deci, acum lucrarea Lui de a readuce pe păcătosul pocăit la punctul unde să se poată supune principiilor Legii divine, observându-le în mod desăvârșit în viața sa. Acest lucru solicită acțiunea harului divin în favoarea noastră, și multă răbdare, iar Domnul Hristos S-a legat în acest legământ să facă pe cei credincioși mai de pret ca aurul de Ofir și El perseverează până când lucrarea Lui se desăvârșește și El va putea prezenta un popor de credincioși care păzesc poruncile lui Dumnezeu.

Pentru a aduce la împlinire această lucrare, trebuie să acționeze IERTAREA, căci din fire sintem înclinați spre păcat și este deci necesar ca El să ne acorde iarași și iară iertarea Sa. Această iertare

constituie legământul harului și este bazat pe făgăduința Tatălui că El va fi milostiv cu cel păcătos.

Acest legământ al harului privit din punct de vedere al păcătosului, este un legământ între Domnul Hristos și păcătos. Fiul lui Dumnezeu continuă a lucra, pentru cel păcătos până când el este pe deplin readus în starea sa inițială de sfințenie, asemenea primului Adam. Când acest deziderat se împlințește Domnul Hristos prezintă pe cel credincios ca fiind împlinitor al legământului original oferit lui Adam, în grădina Edenului, acelaș legământ prin care Domnul Hristos a câștigat dreptul de a deveni reprezentant al celui păcătos.

Dar asupra problemei legământului, ne vom ocupa în extenso, mai înainte de a trece la capitolul nouă al epistolei către Evrei.

VERSETELE 8-9

În cele de mai sus am arătat că slăbiciunea primului legământ n-a stat în legământul în sine și nici în păstrarea legământului făcut. „El n-a rămas în legământul Meu“, spune Domnul Dumnezeu. Ei au început bine, au făgăduit că vor face tot ceea ce a spus Domnul, dar nu peste mult timp ei au uitat legământul făcut, și n-au mai continuat să trăiască în armonie cu principiile legământului făcut. Pentru acest motiv, Dumnezeu spune că „nici Mie nu Mi-a păsat de ei.“ Totuși El nu i-a părăsit cu totul. El a fost dispus să încheie un nou legământ cu ei, un legământ bazat pe făgăduințe mai bune. Având în vedere că vina a fost de partea poporului Israel, cum ei au fost aceea care „n-au rămas“ în acest legământ, deși au făgăduit că vor rămâne, vor îndeplini prevederile asumate, era necesar ca să se facă noi făgăduințe și chiar făgăduințe mai bune, pe care să le păstreze.

Dar cum vor putea noile făgăduințe, oricât de bine intenționate sint ele, să aibă o valoare mai mare decât primele lor făgăduințe? Ei puteau făgădui încă odată, dar nu exista nici o certitudine că și de data aceasta ei nu vor călca în picior legământul lor. Ei aveau nevoie ca cineva să vină să-i răscumpere și să făgăduiască în locul lor, sau să se pună chează, garant cum că ei vor îndeplini făgăduințele făcute. Numai în acest fel putea fi încheiat un legământ bazat pe făgăduințe mai bune. Când Dumnezeu, deci, spune că legământul cel nou, va fi bazat pe făgăduințe mai bune, El vrea să spună că făgăduințele sint mai bune decât acelea pe care le-a făcut poporul și pe care tot ei l-au călcat. Acest lucru a fost făcut de Domnul Hristos, în locul păcătosului și făgăduit de El, pentru cel pocăit.

Din nou stă în fața noastră întrebarea legitimă și anume, de ce Dumnezeu a încheiat un legământ cu poporul Israel, bine știind că ei îl vor călca? Dacă El le-ar fi refuzat privilegiul de a încerca, ei totdeauna ar fi reproșat lui Dum-

nezeu faptul că nu le-a oțierit posibilitatea să-l arate de ceea ce sînt ei în stare; și anume, că ei sînt cu prisosință în stare să facă ceea ce spun că vor face; dar că Dumnezeu a refuzat să le îngăduie să demonstreze acest lucru. Așa că Dumnezeu nu avea de ales. El trebuia să le dea această posibilitate de a demonstra că pot să-și țină cuvîntul dat. Nu există nici o altă cale de a le satisface cererea și dorința lor.

Că Dumnezeu știa că ei nu vor ține și nu vor putea să-și țină făgăduința lor — în propriile lor puteri — este evident din faptul că în timp ce El făcea o înțelegere cu ei, înțelegere ce nu cuprindea nici o înțelegere referitor la iertare, Dumnezeu chemă imediat pe Moise pe munte și-i dădu instrucțiuni referitoare la sanctuar, al cărui serviciu gravita în întregime, în jurul iertării. Poporul n-a cerut ca să se introducă în legămînt o clauză referitoare la iertare. De fapt, ei au respins pînă și ideea iertării, ca nefiind necesară; ei s-au considerat în depline puteri spre a face tot ceea ce Dumnezeu le-a poruncit. Totuși, Dumnezeu făcu pregătiri — în sistemul sacrificiilor de la sanctuar — pentru iertare mai înainte ca poporul să păcătuiască jucînd în jurul vițelului de aur. La sfîrșitul celor patruzeci de zile, Moise avea deja instrucțiuni complete referitoare la sanctuar. Aceste instrucțiuni cuprinse în capitolele douăzeci și cinci la treizeci și unu din cartea Exodului, au fost date mai înainte ca Dumnezeu să ia — oficial — notă de călearea legămîntului de către popor, făcîndu-și ca idol, un vițel de aur, în fața căruia se închinau.

Dumnezeu a atras atenția poporului Israel asupra faptului că legămîntul în care ei erau gata să păsească, nu conținea nici o prevedere în caz că ei dădeau greș în a-l păstra. „Iată, Eu trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum, și să te ducă în locul, pe care l-am pregătît. Fii cu ochii în patru înaintea Lui, și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivesți Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci numele Meu este în El”. (Exod 23,20-21). Dar Dumnezeu știa mai bine, și El a pregătît un plan prin care iertarea să poată fi acordată.

Aceste considerațiuni justifică credința că în timp ce vechiul legămînt nu conținea vreo prevedere de iertare a păcatului, așa cum conține legămîntul cel nou, aceasta nu era din vina lui Dumnezeu. El era binevoitor să prevadă această stipulațiune în cuprinsul legămîntului, dar intrucît poporul Israel nu simțea nevoia unei asemenea prevederi, Dumnezeu nu putea face nimic în această direcție, decît să le dea ocazia ca ei să vadă aceea ce erau în stare să facă. Era deci necesar să le demonstreze, în acest fel, neputința lor de a face cele ce au făgăduit, făcîndu-i astfel să înțeleagă nevoia lor de ajutor divin.

Exeget

Eăci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: „Iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. Col. 5,17.

Nimic altceva nu poate să regenereze inima noastră și să inunde sufletele cu dragostea lui Hristos, care se va manifesta totdeauna cu iubire pentru cei pentru care a murit, ca puterea divină. Căci „roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor”. Cînd cineva se întoarce la Dumnezeu, capătă un nou gust moral, i se dă un nou motiv de putere, și iubește lucrurile pe care le iubește și Dumnezeu, pentru că viața lui este legată cu lanțul de aur al făgăduințelor neschimbătoare, de viața lui Isus. Iubirea, bucuria, pacea și o inexprimabilă recunoștință îi va pătrunde sufletul, și limbajul celui ce a fost astfel binecuvîntat, va fi: „Îndurarea Ta mă face mare.” (Ps. 10, 35).

Dar cei care așteaptă să vadă o schimbare magică a caracterului lor, fără eforturi hotărîte din partea lor ca să biruiască păcatul, vor fi dezamăgiți. Noi nu avem motive să ne temem în timp ce privim la Isus, nu avem motive să ne îndoim, afară de cazul că El nu ar fi în stare, să mintuiască în mod desăvîrșit pe cei ce se apropie de El. Avem și de ce să ne temem dacă vechea noastră fire va cîștiga din nou supremația sau dacă vrăjmașul va născoci anumite curse prin care să devenim din nou captivii săi. Noi trebuie să ne ducem mintuirea noastră pînă la capăt cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în noi și voința și înfăptuirea acestei voințe, după buna Sa plăcere. Cu puterile noastre limitate noi trebuie să fim tot așa de sfinți în sfera noastră de influență după cum este și Dumnezeu. Atît cît ne îngăduie priceperea noastră, trebuie să arătăm adevărul, dragostea și desăvîrșirea caracterului divin. După cum ceara capătă forma sigiliului, tot așa și sufletul trebuie să ia chipul Spiritului lui Dumnezeu, și să rețină imaginea lui Hristos.

Noi trebuie să creștem zilnic în spiritualitate. Adesea vom da greș în eforturile de a copia modelul divin. Și adesea va trebui să ne plecăm și să plîngem la picioarele lui Isus, din cauza slăbiciunilor și greșelilor noastre. Dar nu trebuie să ne descurajăm. Trebuie să ne rugăm mai călduros, să credem mai deplin, și să încercăm din nou cu mai multă hotărîre de a crește în asemănare cu Domnul nostru. În măsura în care nu ne vom încrede în puterea noastră, ne vom încrede în puterea Răscumpărătorului nostru, și vom da laudă lui Dumnezeu. Căci „El este mintuirea mea și Dumnezeul meu.” (Ps. 34).

Oriunde există unire cu Hristos, există și iubire. Orice alte roade am aduce, dacă lipsește iubirea, nu folosește la nimic. Iubirea față de Dumnezeu și față de semenul nostru este însăși esența religiei noastre. Nimeni nu poate iubi pe Hristos și să nu iubească și pe copiii Lui. Cînd noi sîntem uniți cu Hristos, avem gîndul lui Hristos, Curăția și dragostea strălucesc în caracter, iar blîndețea și adevărul controlează viața. Chiar și expresia feței este schimbată. Hristos locuînd în suflet, exercită o putere transformatoare, iar înfățișarea exterioară dă mărturie de pacea și bucuria care domnesc acolo. Noi sorbim din iubirea lui Hristos, după cum mlădița își trage seva din viță. Dacă sîntem altoiți în Hristos, dacă fibră cu fibră am fost uniți cu Vița cea vie, vom dovedi acest lucru prin a aduce eiherchinii bogați de roada vie. Dacă sîntem legați cu Lumina, vom fi canale de lumină, și în cuvintele și faptele noastre vom reflecta Lumina lumii. Cei care sînt adevărați creștini sînt legați în lanțul dragostei care leagă pămîntul de cer, care leagă pe credinciosul mărginit cu nemărginitul Dumnezeu, lumina care luminează pe fața lui Isus Hristos, luminează în inimile urmașilor Săi, spre slava lui Dumnezeu.

(continuare pe cop. III-a)

TRECUT și ISTORIE

După apariția celebrei trilogii a lui Thomas Mann, „Iosif și frații lui”, s-a scris mult despre interpretarea corectă a lucrării, cât și despre localizarea ei în literatura mondială. S-a inventat termenul de ROMAN MITIC, în care faptele reale se contopesc cu cele legendare, însumând un sincretism literar al asocierii istoriei cu legendele, și a îmbinării trecutului cu prezentul și cu viitorul.

Autorul a lucrat 16 ani la această carte, din anul 1926 până în 1942. A fost o perioadă tumultuoasă în care și viața scriitorului a fost tirată în vârtejul contradicțiilor istorice, ca o frunză smulșă de pe creangă. În 1930 face o călătorie de documentare în Egipt și în Palestina. În timpul când lucra la carte, s-au petrecut evenimente de covârșitoare importanță în viața omului. Autorul a introdus din ce în ce mai multe elemente „anacronice” în cursul povestirii. Folosind un fapt istoric cert, îl amestecă cu legende rabinice mult mai târzii, introducând elemente din tradiția medievală, și chiar idei și probleme actuale, moderne, legate de istorie, dar narate într-o ipostază antică. Așa realizează o istorie lipsită de timp, fapt neîntâlnit înaintea lui în beletristică. Trilogia „Iosif și frații lui” dă naștere unui nou gen de literatură, „romanul mitic”, cum acceptă însuși autorul să se vorbească despre lucrarea sa.

Dar ce este „mitic” în istoria lui Iosif? Personajul sau istoria sa descrisă în Geneza, care stă la baza trilogiei? Ni se pare că în aceste întrebări constă dificultatea de a înțelege opera și intenția autorului. Unii prin etichetarea de „roman mitic” pronunță un verdict arbitrar negativ asupra istoricității lui Iosif și, implicit, vizează toată istoria sacră descrisă în Geneza, declarând-o mit.

Trebuie să recunoaștem însă că noțiunea miticului are un dublu sens în circulația curentă: Unul antic, legendar, și unul real, istoric. În istoria antică de multe ori miticul se identifică cu istoria, iar istoria verosimilă capătă un caracter lipsit de timp, devenind mitică.

Dar în cazul lui Thomas Mann este vorba de altceva. Altfel trebuie înțeles mitul din trilogia „Iosif și frații lui”. După multe speculații făcute la adresa noului gen literar, autorul a ținut necesar ca el însuși să definească sensul lucrării sale: „ceea ce doresc să exprim este, devenirea tradiției ca un mister străvechi, ca un prezent actual, trăirea noastră în sine ca un mit”. (Thomas Mann, Scrisori, p. 289).

Ori aceasta este cu totul altceva. Autorul, evreu de origine, bun cunoscător al limbii vechi ebraice, și al Vechiului Testament, a fost

în gîndirea ebraică

și un perfect cunoscător al gândirii ebraice, ceea ce dă acel colorit, acea imperceptibilă nuanțare a faptelor perfecte și imperfecte, care succedându-se, plasează întreaga istorie într-un cadru lipsit de timp, în care trecutul antic poate fi un prezent modern, iar prezentul poate fi o reverberație a unui trecut multisecular.

În cele ce urmează vom încerca să abordăm această problemă a gândirii specifice iudaice, privind istoria și relatarea ei. Dacă facem o incursiune nu prea adâncă în atmosfera limbii originale a Vechiului Testament, mulți dintre cititorii noștri — sperăm — vor considera că totuși merită efortul de a urmări cu concentrare această succintă expunere a unor particularități a limbii ebraice, cât și a concepției iudeului antic despre istorie și rapoartele istorice vechi, și că înțelegerea felului de a gândi al acestui popor ar putea genera idei și asociații de idei ferice în interpretarea unor pasaje biblice.

Începem cu constatarea că o caracteristică a istoriografiei iudaice sacre a fost actualizarea evenimentelor istorice din trecut pentru generația prezentă. Această actualizare a evenimentelor din trecut a fost porunca precisă a Domnului:

„Numai ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor, copiilor tăi. Adu-ți aminte de ziua când te-ai înfățișat înaintea Domnului, Dumnezeuului tău, la Horeb, când Domnul ți-a zis: Stringe poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele, ca să învețe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ; și să învețe și pe copiii lor să le păzească.” (Deut. 4,9-10).

În redarea orală ebraică, această istorie reînvia în mintea generațiilor următoare ca o istorie actuală, reală, aplicată cazului lor aparte, cu solia actualității pentru prezentul lor. Istoria nu era ceva separat de ei. Legământul de la Si-

nai a fost legământul lor, la care participau efectiv toate generațiile ce s-au succedat de la Moise încoace. Cum ne putem explica această actualizare?

Să dăm cuvîntul unui specialist în materie:

„În gîndirea ebraică, „trecutul—prezentul—viitorul se contopesc în categorii de timp, căci limba ebraică nu cunoaște noțiunea timpilor din gramatica clasică. Trecutul este o povestire în prezent, iar viitorul este o prezicere în prezent... Trecut și viitor sînt atît de contopite în categoria prezentului și privesc atît de mult spre prezent, încît pentru noi acest prezent este imperceptibil și nedefinit.” (Dr. Kozma Zsolt: JHVH cselekvésének theologiai felfedése a szabadtárs eseményorozatában, p. 16).

Să ne oprim puțin asupra reflecției eruditului ebraist autohton. Spre deosebire de limbile indo-europene, ebraica nu cunoaște schema timpilor existenți în limbile noastre. Exact ca și în gîndirea sa, în limba poporului evreu istoria nu poate fi delimitată absolut în trecut, prezent și viitor. În ebraică lipsește noțiunea de „tempus”. Scriitorii rapoartelor sacre nu exprimau cînd anume are loc acțiunea, ci numai cum se petrece ea. Pentru exprimarea ei se folosesc de categoria lingvistică denumită actio: ea arată dacă acțiunea s-a terminat sau nu. Actio perfecta arată că o acțiune s-a consumat și actio imperfecta că încă este în curs, este neterminată. Actio perfecta, în general, se traduce cu timpul perfect, iar actio imperfecta cu viitorul.

Această particularitate a limbii dă un înțeles original, aparte, unor noțiuni cum ar fi timpul și istoria. De fapt, timpul este acțiunea care s-a scurs pînă în prezent, înainte de momentul vorbirii. Iar istoria este știința care înregistrează evenimentele trecutului și faptele ce s-au consumat în acest timp. La noi trecutul se confundă adesea cu istoria. Dar nu și în gîndirea ebraică, deoarece pentru ei trecutul este un eveniment, o acțiune terminată și pusă „ad acta”. Dar istoria este permanent actuală, căci „se petrece”, „are loc”, „curge” intermitent. Istoria pentru evreu nu „a fost”, ci „este, există” (actio imperfecta).

Rapoartele, tradițiile și evenimentele istoriei lor au un caracter pronunțat cherügmatic (KERÜGMA — vestire, propovăduire, declarare, predică). „Nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor, copiilor tăi”. (Deut. 4, 9). Copiii lui Israel, depănînd firele istoriei lor sacre și învățînd pe urmașii lor să respecte poruncile sfinte date de Dumnezeu pe muntele Sinai, împreună cu toa-

te generațiile următoare, au fost introduse în acea istorie fluidă, actualizată. Așa încît învățînd că „Eu sînt Domnul, Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei”, (Ex. 20, 2), generațiile următoare s-au indentificat cu părinții lor, fiind convingși că ei înșiși au fost scoși din țara robiei și ei înșiși au fost eliberați, mîntuiți de Dumnezeu; ei înșiși au făcut legămîntul cu Domnul. Această acțiune de actualizare a istoriei a devenit nu numai tradițională, dar un fel de a gândi și raționa în raport cu istoria.

Acest fel de raționament se dezvoltă și în istoria bisericii primitive creștine, care inițial era considerată a fi numai cea din Ierusalim, alcătuită eminamente din creștinii iudei. Istoria bisericească ne relevă că toate adunările lor au fost caracterizate de acea „KERÜGMA” specific iudaică: ascultau din nou și din nou mărturiile celor ce L-au văzut pe Mîntuitorul înviat, și au auzit cuvintele Lui. Prin redarea orală a suferințelor, morții și învierii Domnului, ei retrăiau întreaga Evanghelie, minunile Lui, învățăturile Lui, reactualizînd întreaga istorie legată de persoana scumpă a Domnului Nostru Isus Hristos. Ascultau făgăduințele Lui referitoare la cea de-a doua Sa venire și cu sfinții convingere spuneau la sfîrșit rugăciunea Maran Atha, rămasă pentru posteritate prin intermediul celei mai vechi scrieri nebiblice: „He didache ton apostolon” (Învățătura apostolilor), prescurtat „DIDACHE”: „Să vină harul, treacă lumea; slavă Dumnezeului lui David! Cel sfînt să vină, ceilalți să se-ntoarcă. Maran Atha. Amin!”.

Prin ascultarea mărturiilor martorilor oculari, au devenit ei înșiși părtași istoriei actualizate. Isus a fost pentru ei o ființă prezentă, și toate cuvintele Lui, faptele Lui s-au desfășurat viu sub ochii lor, ca și cum ar fi fost martori oculari și auzitori ai Istoriei Mîntuitorului lor. Ascultînd aceste mărturii, au memorizat toate cuvintele Lui, sesizînd cele mai neînsemnate nuanțe ale sensului lor. Trecutul, ca istorie, se identifica cu prezentul, care era numai o punte deschisă către viitor: acea împlinire care urma să vină, cînd veșnic vor fi cu Domnul. Să reținem acest amănunt caracteristic pentru gîndirea ebraică chiar prezentă și în primele decenii ale existenței bisericii creștine, fapt ce-și are rădăcinile în însăși caracteristica limbii ebraice.

Socotim totuși, că problema nu trebuie privită rigid numai prin prisma factorilor umani. În Vechiul Testament este vorba de ceva mai mult. Contopirea trecutului cu prezentul, lipsa categoriilor obișnuite de timp nu poate fi motivată numai prin caracteristici lingvistice. Noi credem că această caracteristică specifică derivă din însăși eternitatea lui Dumnezeu. În lumea Sa

nu există trecut, prezent și viitor. Despre Domnul Nostru Isus Hristos scrie apostolul, că „este același ieri și azi și în veci!” (Evr. 13, 8). În Apocalips El se prezintă ca fiind „Alfa și Omega, Cel dintîi și Cel de pe urmă” (Apoc. 1, 11), adică Cel care nu este legat de timp, căci se definește printr-un prezent veșnic. Noțiunea de „timp” cunoscută nouă în sistemul nostru solar, sau mai precis, criteriile de timp valabile pe Terra nu pot fi extinse și aplicate întregului Univers creat de Dumnezeu. Cum a demonstrat și Albert Einstein în teoria relativității speciale (1916), dat fiind că Universul are patru dimensiuni, evenimentele terestre se încadrează în coordonatele de timp și spațiu ale planetei noastre și aceste evenimente, ca suma punctelor de reper, formează pentru noi „lumea noastră”. Dar dacă am ieși din această „lume”, am constata că aceste criterii de timp care au fost valabile „la noi acasă”, nu mai sînt valabile în Cosmosul îndepărtat, mai ales dacă deplasarea noastră printre aștri ar decurge cu o viteză apropiată de cea a luminii. Astfel ne este mai ușor să înțelegem cuvîntul Revelației Divine: „Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sînt ca o zi.” (2 Petru 3, 8).

Fără să încercăm a deplasa problema în alte domenii, noi găsim temei în Sfînta Scriptură pentru susținerea convingerii că acele categorii de timp convenționale pentru limbile noastre indo-europene, oglîndesc raportul omului trecător față de prezent ca un moment ce devine istorie imediat ce intră în „arhiva trecutului”. Cum am văzut, nu acesta este cazul cu limba ebraică. Toate limbile au avut un luna drum de dezvoltare. Așa și limba ebraică. Si credem că, mîinii de-a rîndul, fiind purtătoarea solilor Dumnezeului veșnic, acest fapt a modelat și limba, fiindu-i un specific lipsit de categoriile timpurilor umane, căci Cel fără de sfîrșit, Cel ce nu a fost și nu va fi, ci ESTE în veșnicie! S-a adresat generație după generație în această limbă muritorilor de rînd, prin profetii Lui ne care i-a „însuflat” prin Duhul Său. Credem că există o strînsă legătură între caracterul veșnic, lipsit de trecut, prezent și viitor al divinității, și între caracteristica limbii ebraice de a nu avea categorii de timp de care să lege acțiunile verbelor.

Această caracteristică devine mai sesizabilă, dacă ne întoarcem la istoria iudaică din Vechiul Testament. Nu întîmplător ne referim la scena de pe muntele Horeb, descrisă în Exodul capitolul trei.

Moise, posibilul urmaș al faraonului egiptean, păzea turmele soarelui său. De patruzeci de ani plecase din Egipt. Timpul prezis de 400 de ani de robie în Egipt, trecuse (Gen. 15, 13). Dumnezeuul lui

Avraam tăcea. Nici un semn, nici o întîmplare nu prevestea că Domnul vrea să intervină.

Dar într-o zi Moise observă un rug ce nu se mistuia. Cuprins de teamă, auzea cum cineva i se adresă: „Nu te aproia!... căci locul pe care calci este un pămînt sfînt!” (Ex. 3, 5). Raportul biblic descrie conversația lui Moise cu Domnul. La întrebarea: Ce le voi răspunde, dacă mă vor întreba: „Care este numele Lui?” Dumnezeu a zis lui Moise: „EU SÎNT CEL CE SÎNT”. (Ex. 3, 14). În ebraică: „EHIE ASER EHIE”. Dorim să demonstrăm ce substraturi plastice lingvistice poate avea traducerea textului dacă încercăm să cugețăm asupra lui în mod ne-european, așa cum putea raționa evreul din antichitate.

Mai jos vom încerca să redăm pe scurt analiza ebraistului lector Dr. Cozma Zsolt, desfășurată în lucrarea sus citată (p. 82-90), în legătură cu Exodul 3, 14.

Toate versiunile indo-europene sînt unanime în traducerea numelui cu verbul auxiliar „a fi”. Se traduce astfel în lipsă de corespondent. Dar „EHIE” nu exprimă simpla existență, ci o existență efectivă, o devenire, o autodefinire. Pe vremea aceea limba ebraică nu dispunea de o expresie adecvată pentru redarea noțiunii de existență, în accepțiunea modernă a termenului. Deci nu poate fi vorba de „existența” lui Dumnezeu. Iudeul din timpul Vechiului Testament nu-și punea întrebarea, dacă există Dumnezeu, sau nu. (Ps 14, 1). Și nu putem admite nici ideea că evreii ar fi uitat pe Dumnezeu părinților lor și că acum Domnul ar fi vrut să dovedească existența Sa. Evreii aveau destule cunoștințe despre adevăratul Dumnezeu și I s-au închinat Lui și în robia Egipteană. Exodul amintește că și „moasele s-au temut de Dumnezeu.” (Ex. 1, 17).

În deslușirea adevăratului sens al numelui ne ajută și forma verbului la imperfect. Cum am mai spus, în ebraică noțiunea de timp este necunoscută. Verbele exprimă stări. Traducerea este îngreunată de gîndirea noastră în tiparele clasice ale timpului la verbe. O marginală a unei biblîi orădene din anul 1661, remarcă: „Evreii spun că „chie” subînțelege trecutul, prezentul și viitorul perpetuu.”

Imperfectul ebraic suplinește timpul din latină: praesens praeteritum și futurum imperfectum. Deci s-ar cere ca textul să fie tradus printr-un „praesens imperfectum” sau „futurum imperfectum”. Înclinînd spre ultima soluție, textul în românește ar glăsuși astfel: „Voi fi Cel care voi fi.” Traducerea pare să fie mai bună, deoarece exprimă că acțiunea este neterminată, că ceva este în devenire. Așa am înțeles caracterul static al citatului și accentul cade pe Dumnezeu cel care se lansează în acțiune. Dar tra-

ducerea este viciată de o defecțiune: în urechile noastre sună ca un joc de cuvinte enigmatic din cauza obișnuinței cu timpuri verbale europene. Pentru urechea israelitului de pe vremuri, „EHIE ASER EHIE“ dădea impresia unei întâmplări imperfecte, ce a început în trecut și continuă să fie în curs atât în prezent, cât și în viitor. Gramatica limbii, cit și împrejurările în care s-a rostit textul, ne îngăduie o astfel de concluzie.

Deci, Cine este Cel care vorbește? „Eu, care mi-am dovedit identitatea mea față de părinții voștri în trecut, mă voi revela și în viitor. Veți vedea în viitor Cine Sint, sau Cine Voi Fi.“ Din situația istorică pare să decurgă traducerea cea mai apropiată de realitate: Voi fi același, care sint acum și am fost în timpul părinților voștri. Pe scurt: „VOI FI CEL CE SINT“. Prin aceasta nu numai că se pierde înțelesul static al verbului „sint“, dar se exprimă cursivitatea imperfectului.

În cursul exegezei textului, evenimentele și numele însăși, primesc dimensiuni incomensurabile, iar studentul Bibliei este cuprins de uimire în fața unei noi revelații biblice: **Îl vede pe Dumnezeu definindu-Se. Îl vede dezevăluindu-Se în cursul desfășurării evenimentelor din capitolele viitoare. El, Ființa înfinit desăvârșită, Atotputernică și Sfință; Cel care nu poate fi pe deplin cunoscut, față de Care atotștiința celui păcătos este numai parțială și ignoranță, se relevă pe Sine în istorie. Iar noi, muritorii de rind, îl putem cunoaște din evenimentele trecutului și ale prezentului, cit ne îngăduie să pricepem din lucrările Lui rapida succesiune a evenimentelor istorice legate, în particular, de mintuirea noastră personală, și în general, de mintuirea celor credincioși. Această fluidă și intermitentă istorie care se reactualizează în viața fiecărei generații, este și istoria noastră. Trecutul ei nu este pus „ad acta“ în arhivele antichității. Din acest trecut „actual“ Dumnezeuul Veșnic ni se adresează calm, și plin de har: „VOI FI CEL CE SINT“. În această viziune Biblică istoria este un flux perpetuu al evenimentelor Planului de Mintuire, este o coloană fără sfârșit, este un drum spiralat ce se înalță către culme, către înfinit, către Dumnezeu, și al cărui „trecut“ se reactualizează, se retrăiește generație după generație. Retrăind actualizat această istorie, avem motive să spunem cu psalmistul: „Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre, și părinții noștri ne-au povestit lucrările, pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară“.** (Ps. 44, 1).

Iată câteva date despre concepția „trecut și istorie“ în gândirea antică ebraică, prezentă în Vechiul Testament și foarte ingenios exprimată în trilogia lui Thomas Mann „Iosif și frații lui“, plasată într-un cadru lipsit de timp, dar care re-

fectă fidel caracteristica limbajului ebraic și însăși concepția, gândirea evreului antic despre istorie. Această mentalitate specifică, ridică o serie de probleme de tălmăcire și de înțelegere a raționamentului ebraic. Nesesizarea acestor particularități a limbii și a gândirii ebraice, ar genera false traduceri și in-

terpretări deplasate de intenția originală a autorilor Bibliei. Dar exprimarea cit mai fidelă a nuanțelor nu numai că ar da un colorit textului tradus, dar ar deschide noi perspective în exegeza biblică.

Pastor
Wilhelm Moldovan

Scurt istoric al construirii Casei de Rugăciune A.Z.Ș. din Brașov

Casa de Rugăciune din Brașov.

Între obiectivele a căror realizare s-a încheiat în anul 1976, în cadrul Conferinței Sibiu, se numără și Casa de Rugăciune a Comunității Brașov.

Brașovul este un puternic centru industrial și dezvoltarea lui a atras oameni din diferite părți ale țării spre locurile de muncă nou create. La rîndul ei, aceasta a atras după sine și o creștere numerică a Comunității Brașov. Dar și mai mult decât insuficiența capacității vechii Case de Rugăciune, starea de uzură și de degradare avansată a acestora a determinat reconstrucția ei.

La 21 aprilie 1974 a fost demolat vechiul sediu. Clădirea care adăpostise Comunitatea timp de 14 ani s-a transformat într-o grămadă de moloz. Desi învaluite în nori de praf roșu și cenușiu, fețele celor ce lucrau străluciau de voie și entuziasm. Ei încheiau o lucrare de distrugere începută de timp, dar străduindu-se pentru a reclădi mai frumos, mai solid.

În ziua de 23 mai 1974 un escavator negru și zgomotos, dar plăcut prin lucrul pe care-l efectua, a început săpăturile. De altfel, de la această construcție am rămas cu un fel de respect față de mășinile grele, care mai înainte mă deranjau prin zgomotul pe care-l făceau.

Prînd terminate fundațiile, între 17 și 25 iulie 1974 a fost turnat primul planșeu. Zidurile primului nivel au fost și ele ridicate și al doilea planșeu a fost turnat cu pompa pneumatică în circa 4 ore. Într-o revărsare de entuziasm și voie bună, nerații propriu zis ai sălii, avînd o înălțime de 7 m. au fost ridicați într-o sineură zi. Dar o furtună puternică a făcut ca aceste ziduri încă neconsolidate să se prăbușească pe două laturi ale clădirii.

La 10 noiembrie 1974 a fost turnat planșeul cel mai greu, de deasupra sălii, la cota 14 m. Acest planșeu cîntărește aproximativ 270 tone. În 6 ore și jumătate, s-au turnat cei 135 mc. de beton, tot cu pompa pneumatică. Deasupra lui s-a construit etajul al treilea, un apartament și două garsoniere, deci o locuință pentru viitorul pastor al Comunității și pentru cele două familii de chiriași cărora li s-a demolat locuința cu ocazia lucrărilor.

Seara zilei de vineri 7 martie 1975 a fost o dată memorabilă. Ne-am adunat în noua sală de cult, neterminată, avînd pe jos beton. Se ajungea la ea pe o singură casă a scăriilor, de abia decorată. Dar toți eram fericiți și cîntam lui Dumnezeu recunoștința și lauda noastră. Pe timpul cit n-am avut casă ne-am bucurat de ospitalitatea Bisericii Creștinilor după Evanghelie, care cu toată amabilitatea ne-au primit în casa dînsilor. Lucrările au continuat pînă în ziua de 2 octombrie 1975 cînd șantierul propriu zis a fost închis. Unele finisări de mai mică amploare au mai rămas să fie făcute ulterior; dar serviciile de cult ale Comunității s-au desfășurat netulburate.

În sfîrșit ziua de 7 august 1976 a însemnat dedicarea acestei Case de Rugăciune. La această festivitate au luat parte frații din conducerea Conferinței Sibiu, împreună cu fr. Deac Gligor, președintele Conferinței și fr. D. Popa, președintele Uniunii, împreună cu un grup de frați din Comitetul Uniunii. De asemenea la serviciul divin de dedicare a noului local, a luat parte și fratele E. Lădășcher, președintele Diviziunii Euro-Africa din cadrul Organizației mondiale a Adventiștilor de Ziua a Săptea, aflat la acea dată în vizită în țara noastră, și care a rostit Cuvîntul din partea lui Dumnezeu, pentru această ocazie solemnă.

Decă as vrea să amintesc la încheiere pe toți cei care au contribuit la această lucrare ar însemna prea mult. Îi am însă în vedere pe toți membrii Comunității, pe toți iubiiții frați din Brașov și din alte părți, care au sacrificat și au muncit ca lucrarea aceasta să poată fi realizată. Căci ridicarea acestui edificiu pentru slava lui Dumnezeu a însemnat demonstrarea unității Bisericii și a iubirii frățești, căci pe lângă eforturile și sacrificiile fraților din Comunitatea Brașov, frații din toate Comunitățile au contribuit la clădirea acestei Case de Rugăciune, cărora le aducem și pe această cale, un cuvînt de căldă și frățescă mulțumire.

Toți membrii Comunității s-au unit la lucrarea aceasta și deasupra tuturor eforturilor omenești a stăruit permanent binecuvîntarea și ocrotirea lui Dumnezeu căruia îi aducem și pe această cale lauda noastră din inimă și consacrarea noastră.

De asemenea aducem mulțumirile noastre autorităților județene precum și Departamentului Culeilor pentru sprijinul acordat.

Pastor
Titu Cazan

Așa cum am văzut în numărul trecut, în vara anului 1864, fostul călugăr franciscan polonez Mihai Belina Czechowski, s-a reîntors din America în Europa pentru a predica solia Adventă. Primul său popas european au fost văile Valdenzilor din Piemont.

După doi ani de activitate, întimpinând batjocură, dispreț¹⁾ și multă persecuție,²⁾ el a plecat din Italia în Elveția. Totuși, n-a plecat pînă ce mai întâi nu a obținut un succes semnificativ. Unii au primit „noua credință” și reprezentau nu numai primul rezultat concret al eforturilor depuse de Czechowski, dar și un motiv de încurajare pentru lucrarea pe care el va continua încă s-o facă pentru Italia. Cînd a plecat din această țară el era satisfăcut că lasă în urma sa, potrivit cuvintelor sale, e drept cam închipuie,

nu au putut să nu aibă o simpatie pentru acest polonez cu mare energie fizică și intelectuală. Este posibil că în această personală fascinație a sa, se ascundea secretul pentru o înțelegere a marelui său succes pastoral.

Într-un timp scurt el a stabilit relații de profundă prietenie cu personalități străine și italiene din Italia. Din nefericire el era handicapat prin faptul că el nu vorbea frumos limba lui Dante.

Curînd după sosirea sa în Văile Piemontului el a stabilit relații frățești cu comunitatea Valdenză, deși cu timpul, aveau să se micșoreze.³⁾ Contactele sale cele mai interesante, în parte datorită dezvoltării lor ulterioare, au fost acelea stabilite cu exponenții mișcării „Chiesa dei Fratelli,” în persoana celei mai distinse personalități: Conte Guicciardini, unul din conducătorii harismatici ai Bisericii,⁴⁾ și un descendent direct a lui Francesco Guicciardini (istorician și unul din cei

— nu numai permisiunea de a predica în Biserica Valdenză din Brescia, dar chiar și folosirea pastorului ca traducător al său. Acest episod de asemenea scoate în evidență respectul și încrederea pe care acest om era în stare să le inspire în alții. Descrierea care se face în partea a doua a biografiei lui Pons atenuiază — dacă chiar nu anulează — pasajele ironice scrise de același om la începutul acestei cărți. Czechowski a putut să predice de două ori în acea biserică, înaintea unor ascultători atenți. De fapt, după acele predici el a reușit să formeze mici grupe de patru sau cinci persoane care pentru un timp au acceptat solia Adventistă.⁵⁾

ASPECTUL DOCTRINAR ȘI TEOLOGIC

Din scrierile și scrisorile lăsate de Czechowski, este posibil să se cunoască mult despre gîndirea sa cu privire la teologie și doctrină.

MIHAI BELINA CZECHOWSKI

o „biserică”⁶⁾ ce se presupunea că se va dezvolta.

La sosirea pe bătrînul nostru continent, el și-a stabilit domiciliul la Lucerna San Giovanni (Torino) și a început lucrarea de predicare. Este greu de înțeles de ce el a ales să-și înceapă lucrarea în Italia, deși se fac unele supoziții. La formularea acestor supoziții trebuie, de sigur, să se țină seama de toate motivele psihologice posibile care rezultă din starea familiară a lui Czechowski, cum și alte motive de ordin pastoral și misionar.

Nu este exclusă posibilitatea ca Isteria Valdenzilor, atît de răspîndită în lumea Protestantă Anglo-Saxonă, să fi influențat imaginația acestui bărbat, determinîndu-l să-și stabilească „cartierul general” printre acei înaintași ai Reformațiunii secolului XVI care suferiseră atît de mult, iar prin credința⁷⁾ lor au dat mărturie despre vestea cea bună a Evangheliei.

Oricare ar fi fost motivele ce au determinat pe primul adventist european să se ducă în Italia, ele trebuie întotdeauna să fie considerate secundare față de calitatea excelentă a lucrării pe care el a desfășurat-o în această țară.

Vrednic de luat în seamă, pentru o mai deplină înțelegere a personalității lui Czechowski este interesul său față de aproapele în sensul cel mai larg al cuvîntului. Altfel spus... legăturile sale frățești. Atmosfera fascinantă pe care a fost în stare să o creeze în jurul său este uimitoare. E adevărat că mulți nu au împărtășit ideile lui religioase, totuși ei

mai iluștri gînditori politici ai Renașterii Italiene). Printre alții Czechowski a avut legături și schimburi de informații teologice cu Jean Pierre Combe, conducător spiritual al Comunității Bisericii Neconformiste din Val d'Angrognă și inversi Pinasca, rod al așa numitei dizidențe din Văile Valdenzilor.⁷⁾ Prin prietenul său Guicciardini, mai tîrziu el a intrat în legătură cu Salvatore Tealdo, unul din întemeietorii (împreună cu Francesco Lagomasino) bisericii Neconformiste din Italia.⁸⁾

Această întîlnire cu Tealdo, deși a avut loc numai cu o singură zi înainte de moartea acestuia este vrednică de remarcat.⁹⁾ În 1860 Tealdo, în timpul, unor serii de predici ținute la Bologna, a cunoscut pe Serafino Beruatto, care s-a convertit și ca urmare a devenit predicator. Beruatto la rîndul său va deveni mai tîrziu instrumentul său de convertire la protestantism și la slujirea pastorală a călugărului Francesco Sciarelli, care în decada următoare deveni unul din cei mai neînduplecați adversari ai Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Neapole.¹⁰⁾

O altă întîlnire care a avut loc în Văile Piemontului — o întîlnire anonimă, întîmplătoare, dar care s-a dovedit utilă după cîțiva ani — a fost aceea cu pastorul Valdenz Bartolomeo Pons. Cu referire la Czechowski, Pons a lăsat cîteva pagini biografice extrem de interesante prin care personalitatea exuberantă și puterea de convingere ale acestui pelerin polonez sînt subliniate. El a înfruntat cu curaj pe Pons și l-a dezarmat cu calm și siguranță. El a cerut — și a obținut

Un lucru constant pare evident în aceste scrisori: totala sa acceptare a credinței Adventiste de Ziua a Șaptea, așa cum o primise și o trăise în Statele Unite pînă în ziua în care s-a reîntors în Europa. Scrisorile pe care el le-a scris lui Guicciardini, merită totuși să fie considerate ca documente de cea mai mare însemnătate pentru o mai adîncă pătrundere în acest subiect.

În scrisoarea din 24 oct. 1864 redescoperită din întîmplare în Biblioteca Națională din Florența, citim:

„Cred, dragul meu conte, că există doar un singur Dumnezeu, un Mintuitor, și de aceea la fel și o biserică, cea care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, (Apoc. 14,12; 22,14) — și venirea împărăției lui Dumnezeu este foarte aproape”.

Czechowski a simțit o datorie să-și deschidă inima față de această scumpă persoană în Hristos; și el a făcut lucrul acesta prin prezentarea propriei sale „credințe”. Ceva mai tîrziu el scrie raportul Florentin, o altă scrisoare care are toate caracteristicile unui studiu Biblic. Pentru acest motiv o aarecare scrisoare a sa, în termeni teologici este cu atît mai folositoare pentru a delimita mai bine credința lui Czechowski.

„Cu privire la problema „Sabatului” am o înțelegere pozitivă, conform cu profeția din Dan. 7, 8, 25. Considerăm lucrarea Întreitei Solii din Apoc. 14,9-12, și sigilarea celor 144.000 din Apoc. 7,2... ca o avertizare pentru cei păcătoși de a se

pregăti pentru momentul revenirii Domnului. Dan, 7,9,10; Apoc. 14,6,7; 1 Ioan 14,17; 1 Petru 4,17... Cu privire la sigiliul lui Dumnezeu considerăm că Sabatul este „semnul“ lui Dumnezeu de pe frunțile noastre: Deut 4,2.12.13; 6,8; 11,18; Exod 31,13.16.17.18; Matei 12,1-13; 24,20; Marcu 1,21; 2,23.24.27.28; 3,1-5; 6,1,2; Luca 4,16.30.31; 6,1-10; 13,10-16; 14,1-6; 23,54.56; Ioan 5,9.16; 7,22.23; 9,14.16; Faptele 13,14.27. 42.44; 15,21; 16,13; 17,2; 18,4; Apoc. 1,10. Pentru ziua Sabatului vezi Marcu 2.

„Dar poate veți spune că aceasta este valabil pentru rechiul Israel, și nu pentru creștini. Inșă fiți așa de amabil și uitați-vă la Gen. 32,27. 28 și veți vedea că numele lui Iacob a fost schimbat în Israel, care însemnează că el s-a luptat cu Dumnezeu și a biruit. Ps. 73,1 este un răspuns la întrebarea, cine este Israel. Dar veți replica din nou, cum că aceasta însemnează Israel și nu creștini. Ei bine, voi dovedi din Evanghelia către Matei, cap. 5,8 că cei curați cu inima vor vedea pe Dumnezeu; de aceea, ei sînt adevăratul Israel. Din nou, imi spui că cei 144.000 vor fi sigilați din rindul Iudeilor luați în sens literal, după restaurarea Templului (?) Dar după o cercetare atentă a cap. 8,9 și 10 din Evrei și comparînd Apoc. 3,12 cu 21,2 vedem că nu mai este nevoie de a reconstrui Templul de la Ierusalim deoarece Marele Preot este deja în Templul ceresc în Noul Ierusalim din Ceruri, Gal. 4,22-31. De aceea, noi, care sîntem în Isus Hristos, altoiți în cele 12 ramuri care reprezintă pe cei 12 apostoli, care reprezintă pe cei 12 patriarhi, creștini din vechime înainte de prima venire a Domnului Hristos; și pe lângă aceasta Apostolul Iacob în primul capitol al Epistolei sale salută pe cele 12 noi triburi care caută pe Hristos și nu pe aceia care s-au pierdut (Ioan 1,10.11). Din Apoc. 3,9 înțelegem că iudeii vor recunoaște adevărata biserică a lui Mesia ca fiind adevăratul Israel. Acești Izraeliți creștini sînt menționați în Rom. 11,26 la sfîrșitul capitolului. Aceștia sînt aceia care potrivit celor scrise în Apoc. 14,12 au răbdare, păesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus, asemenea lui Noe, Abraam, David și toți patriarhii și profeții... De aceea toți acei creștini în Hristos și după Hristos, și acum în aceste zile de pe urmă toți cei care țin Sabatul zilei a Șaptea au Semnul, Pecetea, Sigiliul lui Dumnezeu pe mîna dreaptă și pe frunțile lor, aceștia formează singura biserică adevărată a lui Dumnezeu. Rog pe Atotputernicul Dumnezeu, stimate domn, să vă dea har să înțelegeți acest mare subiect și să fiți de folos pentru scumpa dv. națiune Italiană pe care o iubesc.“¹²⁾

Din această scrisoare este clar că gîndirea sa religioasă era real adventistă. În altă parte el spunea că intenționează să vestească solia finală și în Europa; fără desigur, a fi stăpînit de un „spirit sectarist“¹³⁾ El a făcut tot ce a fost posibil pentru a interesa pe credincioși în „Doctrinile Biblice“¹⁴⁾ convins așa cum el era despre apropiata venire a Domnului. Existau, recunoștea el, multe „grupări“, dar numai una „Biserica rămășiței“, urma să proclame această măreață venire a Domnului Isus Hristos.¹⁵⁾

ASPECTUL PASTORAL

Fără teamă de a greși se poate afirma că cel mai mare interes a lui Czechowski era în activitatea pastorală. Se poate că un om ca el nu putea să nu lucreze în această direcție, cu perspectiva unei experiențe omenești atât de folositoare în favoarea semenului său. Acest fel de lucru, deja în mod efectiv pus în practică în lungii săi ani de slujire anterioară, trebuie că a lăsat în inima sa o urmă de neuitat. Din pasiunea pe care el a arătat-o pentru această lucrare, în puținii ani de activitate după reîntoarcerea sa din Statele Unite, se poate deduce că grija pastorală devenise pentru el a doua natură. El s-a dovedit într-adevăr, mai presus de orice, un „păstor de suflete“.

Chiar de la primele momente după sosirea sa în Italia el s-a angajat în activitatea de îngrijire de sufletele exilaților săi compatrioți din Piemont. Mai tirziu a căutat și a obținut o întîlnire cu ilustrul exilat maghiar Lajos Kossuth în regiunea Torino.¹⁶⁾ Evident el a simțit că și acest om trebuie să fi avut nevoie de ajutorul său și de mîngîiere pastorală. Astfel determinat de convingerea sa, el a îndeplinit această sarcină pe care a considerat-o ca fiind o deosebită datorie a sa.

Activitatea lui Czechowski în Italia poate fi considerată ca fiind o activitate de pionierat. El a fost mai mult un misionar decît un teolog și toată activitatea sa pare că poartă această amprentă. Un misionar este în general un om de acțiune, nu totdeauna un cărturar; el este mai degrabă un om care aduce ceva la lumină, la cunoștință. Și Czechowski, venind în Europa, nu pare să fi făcut excepție de la această regulă. El a răspîndit învățăturile Adventiste de Ziua a Șaptea, despre care era pe deplin convins. Totuși, contribuția sa la un studiu mai profund al acestor învățături a fost foarte mică, dacă nu chiar de loc. Înțelese în acest sens, atunci, eforturile acestui om onest, fie editoriale, de corespondență, ori de directă predicare, se definesc a fi lucrări pastorale, deoarece toate s-au făcut sub singura și directă lui responsabilitate.

Din corespondența sa cu frații „Adventiști de Ziua Intîia“ aflăm că, nou sosît în Văile Piemontului, el a dorit să meargă și să predice în Milano. Totuși el era deranjat de faptul că nu avea material tipărit pentru a-l da persoanelor cu care făcea cunoștință.¹⁷⁾ Ideia de a se tipări o revistă care să poată cu mai multă ușurință răspîndi învățăturile, și în același timp să servească ca mijloc de a se întîlni cu „cititorii săi“, îndeplinind astfel o lucrare pastorală, deveni pentru el o necesitate absolută. Cînd, în cele din urmă, revista sa „Evanghelia Veșnică“ deveni o realitate, el s-a simțit mai aproape de toți aceia care o citeau, și se simțea ca un pastor al unei mari Comunități.¹⁸⁾

Este surprinzător de observat cum chiar în cîteva luni i s-a alăturat doi tineri¹⁹⁾ care s-au simțit atrași de o viață de slujire. Exemplul de devotament și lepădare de sine al lui Czechowski trebuie să fi fost factor determinant în alegerea făcută de ei. În scurt timp numărul colaboratorilor săi din Italia a crescut la patru. Unul din aceștia a fost botezat la 1 iulie 1865 și apoi a plecat ca „misionar“ la Tuscany²⁰⁾. Primul botez din Europa făcut de Czechowski merită remarcat nu atât de mult pentru importanța lui în sine, cit pentru exemplul și mărturia pe care urma să-l reprezinte pentru alții după aceea.

Interesul lui Czechowski față de colaboratorii săi era intens și total. Pentru ei, el deveni „profesor“ de teologie.²¹⁾ El și-a dat seama că succesul în această „Lucrare Europeană“²²⁾ putea să depîndă de colaboratorii săi, și nu a precupețit nici un efort.

În această privință merită să prezentăm ceea ce a fost scris de unele persoane care veniseră în contact cu acest neobosit lucrător al Evangheliei. Din cele scrise de Catherine Ravel cităm: „Stimată soră, credem că te iubesc din toată inima pe tine și pe toți frații și surorile din America, și vă mulțumesc că ați fost atât de buni cu noi, trimițîndu-ne pe unul dintre pastorii vostri credincioși, stimatul nostru M. B. Czechowski.“²³⁾

O altă mărturie prețioasă este aceea a lui François Besson, care, învîgînd orice ezitare, s-a declarat gata, împreună cu familia sa, de a purta orice răspundere posibilă pentru Evanghelia. Din nou atenția ne este îndreptată spre activitatea lui Czechowski, pentru atașamentul său față de mandatul încredințat lui de Domnul Hristos. Printre altele lucruri Besson spunea:

„... Sînt la dispoziția dv. sau mai bine spus la dispoziția lui Dumnezeu. Aceasta vă va da, cum și Bisericii lui Dumnezeu, bucuria că străduințele dv. nu sînt în zadar, că sămînța cea bună pe care ați semănat-o în tim-

pul celor doi ani a căzut pe un pământ bun și că va răsări pentru a aduce roade. Stimate frate în Hristos, în acest moment fericit sint gata de a mă preda pe deplin lui Dumnezeu, și a-mi consacra viața în funzia Sa slujire.²⁴⁾

Totuși, în ciuda succesului remarcabil pe care l-a avut în Văile Piemontului, Czechowski a plecat din Italia pentru a se dedica predicării Evangheliei pe tot vechiul continent. Un număr de motive l-au determinat să părăsească acea țară. Astfel, definește după cum urmează: 1). Învățăturile pe care el le predica găseau împotrivire atât din partea Catholicilor cât și a Protestanților; 2). Italianii nu sint amabili și ospitalieri față de străini; 3). „Noi nu putem multă vreme să ne bizuim pe America pentru ajutor, ci trebuie să înființăm comunități în Europa”; 4). „Italia este o țară foarte săracă”; 5). „Elveția este o poziție mult mai centrală pentru activitatea noastră decît Piemontul.”²⁵⁾

Astfel, după o ședere de 14 luni, el a plecat în Elveția, dar a continuat să fie interesat în lucrarea din acea țară și în înființarea comunității Italiene care conta atât de mult în viața sa. În orice raport al său, el continua să informeze pe frați despre progresul lucrării de acolo.

Nu mai după ce au trecut cîteva ani s-a reintors, călătorind pe jos prin toată partea de nord a peninsulei, din Văile Valdenzilor și pînă la Veneția — predicînd, dînd mîr-turie, mîngiind pe cei bolnavi pe patul de moarte, distribuind literatură religioasă. etc.²⁶⁾ Și chiar în ultimele sale rapoarte din Ungaria el era fericit că putea să spună că lucrarea progresa.²⁷⁾

CONCLUZIE

Pentru a rezuma activitatea lui Czechowski în Italia în timpul scurtei perioade a activității sale, din această țară, dorim a sublinia unele din caracteristicile ei.

Cu tenacitate, dar și cu inteligență el a reușit să întemeieze o mică comunitate de credincioși în Văile Valdenzilor, care a crescut odată cu timpul, datorită în parte ajutorului confucrătorilor săi. Plecarea sa și apoi moartea sa au fost cauzele stagnării și apoi a micșorării lucrării începută cu atîta grijă.²⁸⁾

El a găsit și a încurajat cîteva persoane din Brescia, și probabil că și în Milano, pentru a intra în Biserica care, ca și el, credea, pînă „poruncile lui Dumnezeu” și avea „credința lui Isus”. De asemenea el a stabilit contacte cu mulți italieni, care din cauza pozițiilor lor religioase și politice, erau un punct de discuție pentru mulți; el s-a interesat și a primit în Comunitatea sa, italieni — ca Bonfantini — care trăiau în alte țări²⁹⁾. De fapt, datorită ace-

stă devenit mai tirziu tipograf în Elveția, a fost posibil ca Evanghelia să pătrundă în regiunea Napolitana.

Cînd Andrews a sosit în Europa în anul 1874, el a trimis broșuri și literatură soriei lui Bonfantini, care le-a dat doctorului Zimpe. El, la rîndul său, după ce le-a răsfoit, le-a dat doctorului Ribton, care a primit religia Adventistă și a fost botezat³⁰⁾.

Odată cu botezul lui Ribton și o familiei sale făcut de Andrews în apele Pozznoi, s-a deschis o nouă pagină a istoriei A.Z.S. în Italia Ribton s-a dedicat predicării Evangheliei și imediat s-a consacrat împreună cu colaborării săi, printre care era și Romualdo Bertola³¹⁾, fost predicator în Biserica Italiană Neconformistă. Curînd Bertola a putut să întemeieze două comunități Adventiste în Cairo și Alexandria — Egipt, și să înceapă lucrarea în Grecia. Astfel din Neapole a început să radieze o lumină peste țăr-mul Mediteranean ce nu se stîne niciodată. De remarcat că R. Bertola se află printre cei care au fost în România și au continuat lucrarea începută de Czechowski aici. Diferite rapoarte ale vremii ne arată că R. Bertola a fost în România împreună cu A. C. Bourdeau după 1884.

Activitatea lui Mihai Belina Czechowski în Italia poate fi pe bună dreptate considerată — o contribuție modestă dar generoasă a unui Polonez din secolul al XIX-lea, la înființarea și edificarea Bisericii A.Z.S. în Italia, lucrare ce în prezent cunoaște o frumoasă dezvoltare.

(N. R. Pentru materialul interesant al articolului de față, sint îndatorat fratelui Giuseppe De Meo, profesor la Seminarul A.Z.S. din Florența, Italia, căruia îi aduc și pe această cale mulțumiri pentru contribuția sa la închegarea armonioasă a tabloului activității lui M.B. Czechowski în Europa).

D. Popa

NOTE

1. Bartolomeo Pons, Bozzetti Evangelici, (Florența, Claudiana, 1896), p. 82. De asemenea vezi „World's Crisis” (28 martie, 1865), p. 6. În scrisoarea către Guicciardini (29 mai 1866), el spune: „Noi am suferit multe greutăți și privațiuni de cînd ne-am reintors în Europa.”

2. Advent Herald (24 oct. 1865), p. 169. „Sîntem fără mobila, neavînd ce să aducem din Italia, niciodată n-am putut să ne cumpărăm, și nici acum nu putem.”

3. Idem (24 oct. 1865), p. 169. „Am ținut adunări cîteva seri la rînd în mica biserică din Sf. Jean înainte de a pleca de la ei... Le-am predicat și le-am dat Sfînta Cină.”

4. „World's Crisis”, (5 april. 1864), p. 11 vezi de asemenea Advent Herald, (23 mai 1864) p. 82.

5. World's Crisis (6 sept. 1864) p. 94; World's Crisis (23 martie 1865), p. 6.

6. Despre Fiero Guicciardini, Stefano Jacini, Un Riformatore Toscano, dell'epoca del Risorgimento: il conte Piero Guicciardini, (Florența 1910); de asemenea, vezi G. Spini, op. cit. și D. Maselli, op. cit.

7. D. Maselli, Op. cit. p. 183, 277. World's Crisis (6 sept. 1864) p. 94. „Conducătorii secetei numită „Darbystes” Brn. Comb și Benech, par mult mai interesați în misiunea noastră. Astăzi am primit vizita Elderului Comb, care ne-a încurajat să începem o serie de lecturi în cîminul nostru.”

8. G. Spini, op. cit. p. 116.21,22; D. Maselli, op. cit. p. 215.

9. Scrisoarea către Guicciardini (17 nov. 1867).

10. Francesco Sciarelli; I miei Ricordi 1837-1900 (Salerno, 1900) p. 300. De asemenea el a scris 10 broșuri despre jînera duminicii.

11. B. Pons, op. cit. p. 81-82. Vezi și scrisoarea D-rei Giulia Gandolfi (1 april. 1868) scrisă din Brescia pastorului Manetti din aceeași comunitate din Brescia. După cîte s-ar părea D-ra Gandolfi este membră a acestei comunități intrucît ea salută pe Elder Zanini de asemenea predicator al Bisericii Confratilor din Brescia și cumnat cu Manetti. Această d-ra spune că angajații ei Dl. și D-na Mandelli, sint păzitori ai Sabatului. Este problema botezării lui Guicciardini cu contribuția lui Czechowski. Nu aceasta este realitatea. D-ra Gandolfi a înțeles greșit cuvîntul lui Czechowski.

12. Scrisoarea către Guicciardini (20 mai 1865).

13. World's Crisis” (31 ian. 1866), p. 78.79.

14. Advent Herald (23 mai 1865) p. 81.

15. Idem (10 oct. 1865) p. 161.

16. Voice of the West (21 mai 1868) p. 94.

17. World's Crisis (25 april. 1865) p. 22; (23 mai 1865) p. 38

18. El trebuie să fi trimis multe exemplare din ea în Italia. În Biblioteca Națională din Florența, există 9 exemplare. În Voice of the West (15 ian. 1867), p. 59, el spune că cîteva exemplare au fost trimise la Veneția. Vezi și Pons, op. cit. p. 83.

19. World's Crisis (31 ian. 1865) p. 78; Advent Herald (27 iunie 1865), p. 101.

20. World's Crisis (25 iulie 1865) p. 74.75.

21. World's Crisis (10 oct. 1865) p. 161.

22. Idem (26 sept. 1865) p. 6 „Consider „Misiunea Italiană”, o misiune europeană, și aceasta chiar de la început; iar în ce privește vastul cîmp de lucru din fața mea, simt chemarea de a fi foarte activ în această bună lucrare.”

23. World's Crisis (6 iunie 1865), p. 46.

24. Voice of the West (20 aug. 1867) p. 10.

25. Advent Herald (24 oct. 1865) p. 169.

26. Vezi cele patru scrisori către contele Guicciardini cînd era în Italia. Vezi și scrisoarea D-rei Giulia Gandolfi.

27. World's Crisis (23 iulie 1869) p. 89.

28. A se vedea scrisorile scrise de Albert Wulleumier datate 6 ian. 1869 și 2 ian. 1870 din patrimoniul scrisorilor Ellen G. White.

29. World's Crisis (12 aug. 1868), p. 86. Domnul Bonfantini a scris o scrisoare interesantă redactorului acestei reviste.

30. G. de Meo din Il Messaggero Avventista (febr. 1967), p. 21. Unele din scrisorile lui Ribton scrise primilor conducători AZS pot fi văzute la Arhiva Patrimoniului White. Vezi Enciclopedia AZS, p. 1084, 1085.

31. G. Spini, op. cit. p. 164; Enciclopedia AZS p. 484; R. Bertola, a fost primul care a predicat solia AZS în Grecia; tot el a început lucrarea și în Egipt. Idem p. 1363. În scrisorile lui Ribton se spune mult cu privire la această lucrare.

ANUNȚ

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export-Import presă, P. O. BOX, 136—137, telex 11.226, București, str. 13 Decembrie nr. 3

Ploaia timpurie și târzie

Un plan atotcuprinzător pentru pacea și prosperitatea spirituală a întregului univers a existat după concepția noastră din veacurile veșnice. Acest plan, legământul veșnic adus la ființă de către persoanele Dumnezeirii, asigură, indiferent de persoană, totala libertate de alegere unită cu răspunderea individuală. El mai cuprindea măsuri pentru situațiuni deosebite, măsuri în cazul apariției apostaziei, pentru ca totuși să se poată realiza scopul final al lui Dumnezeu — un univers plin cu ființe libere, sfinte și fericite, dând ascultare de bună voie și cu bucurie Legii iubirii lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a făcut ființe inteligente și nu roboți sau marionete. Iubirea înfinită a inspirat pe membrii Dumnezeirii să ne dea un dar suprem — puterea de alegere. Dumnezeu a intenționat ca toate inteligențele create să posede o voință a lor proprie, chiar dacă în aceasta se ascundeau primejdii grave. Căci, fără liberul arbitru nici păcatul și nici îndreptățirea n-ar fi putut exista. Dacă o altă mințe și voință ar fi dirijat orice acțiune, atunci Creatorul n-ar fi avut nici o posibilitate de alegere. Dacă Dumnezeu ar fi ales să facă creaturile Sale inteligente, niște roboți care să nu poată păcătui, El ar fi evitat multă durere și chin — chinul din Ghetsemani și moartea de pe Calvar. Însă El nu S-a cruțat. Moartea lui Hristos ne spune că Dumnezeu a prevăzut din veșnicie posibilitatea păcătuirii și a ales să Se dea ca supremă jertfă.

Dumnezeu ne-a făcut să fim un templu pentru locuirea Duhului Sfânt. Nimic nu poate constrînge o persoană să păcătuiască, pentru că „acolo unde este Duhul Domnului, acolo este libertatea“ (2 Cor. 3,17).

Dumnezeu a făcut pe fiecare liber să aleagă, fie să slujească, fie să nu slujească.

S-ar putea pune întrebarea: ce spune serva Domnului, sora Ellen G. White despre starea ființelor inteligente create pentru a locui la tronul lui Dumnezeu? „Din veacurile veșnice, planul lui Dumnezeu a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimii sfinți și strălucitori pînă la omul creat, să fie un templu în care să locuiască Creatorul.“ Locuirea Duhului în inimă realizează acest lucru. „Judeii nu s-au predat ca temple sfinte ale Duhului Sfânt.“ „Prezența lăuntrică a Duhului sfințește sufletul așa ca să fie un templu sfânt în Domnul, și o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul“ (H.L.L. 130).

Se pune adesea întrebarea: De ce a dat Dumnezeu creaturilor Sale puterea de a asculta sau de a nu asculta? Să ascultăm răspunsul inspirației divine: „De ce a îngăduit oare Dumnezeu ca omul să fie liber? La aceasta poate fi dat doar un singur răspuns. Deoarece El a cunoscut lipsa de valoare a oricărei ascultări din obligație și ca urmare libertatea de a alege este absolut necesară posibilității de îndreptățire.“

Privind înainte la scopul final al marelui lupte între bine și rău, vedem toate puterile iadului ridicate împotriva dreptului inalienabil al celui credincios de a se închina lui Dumnezeu după conștiința lui. Acțiunile îndreptate contra acelor care au ținut seama de lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt, nu vor face decît să dovedească că un creștin plin de Duhul Sfânt va asculta întotdeauna de Cuvîntul lui Dumnezeu.

Pentru a înțelege problemele cărora Biserica trebuie să le facă față în timpul ploii târzii,

trebuie să știm ceva despre originea lor care, după cum calculează cerul timpul, doar ieri a zdruncinat pacea macocosmosului infinit. Adevărul va descoperi duplicitatea și va demasca pe tatăl minciunii, Satan. Dumnezeu se va disculpa de acuzația că El caută la față și că a înzestrat pe Hristos cu poziție, loc și putere.

Legea desăvîrșită a libertății nu restrînge libertatea! Și nici nu poartă în vreun fel răspunderea pentru păcat. În cele din urmă toți vor vedea că Dumnezeu în iubire a luat măsuri pentru fericirea tuturor inteligențelor create de El, făcînd din fiecare un templu pentru locuirea lăuntrică a Duhului libertății. Satana a trezit multe îndoieli, pentru a încurca mințile și a-și asigura simpatizanții. De-a lungul veacurilor, Dumnezeu a răspuns acestor îndoieli mereu și mereu, totuși ele persistă.

Cu privire la acest înger înălțat, sora White spune: „Dumnezeu l-a făcut bun și frumos și pe cit a fost posibil, ca El. Încetul cu încetul Satana a început să-și îngăduie dorința de înălțare... El a îndrăznit să poftască omagiul datorat numai Creatorului“ (P.P. 35). „El a aspirat chiar la înălțimea lui Dumnezeu însuși. El s-a slăvit în semeția lui.“ (Istoria Mîntuirii, 14).

Lucifer a dezvoltat o filozofie egocentristă. El a zeificat eul! Satana s-a hotărît să se împotrivescă Legii prin care „nimeni nu trăiește pentru sine“ (Rom. 14,7). El a dorit să trăiască pentru sine. A căutat să se facă un centru de influență. Ambiția arogantă a lui Lucifer l-a condus să încerce a se așeza mai pe sus de Dumnezeu. El a încercat să detroneze toate persoanele Dumnezeirii și să se așeze în locul lor ca un dictator.

Această ființă minunat înzestrată a cercetat secretele laboratoarelor naturii, și a folosit rațiunea și logica în așa fel încît să le determine să mărturisească mincinos. Susținerile false pe care le-a dezvoltat în

ceruri îi așează temelii amăgiri aici. „Principiile de lucru ale satanei în ceruri au fost aceleași principii prin care el lucrează în această lume... El își continuă același mod de lucru cu care a început la origine în universul ceresc.“ (Com. A.Z.S. vol. 4, p. 1163—1164). Satana pretinde că acțiunea morală liberă împreună cu răspunderea personală este tiranie. El declară că inteligențele create nu trebuie să sufere consecințele neplăcute ale neînțelegerii cu Dumnezeu — că bunătatea și sfințenia nu depind de locuirea lăuntrică a Duhului lui Dumnezeu.

Răbdarea, îndelunga bunătațe și iubirea gingașă a lui Dumnezeu față de acest heruvim greșit a uimit pe ingeri: „Dumnezeu a răbdat îndelung pe Lucifer... Eforturi pe care numai dragostea nemărginită și înțelepciunea le puteau întreprinde, au fost făcute pentru a-l convinge de greșală. Iar și iar i s-a oferit iertarea cu condiția pocăinței și supunerii. Lucifer a fost convins că este greșit. Ajunsese aproape să ia hotărârea de întoarcere, dar mândria l-a oprit.“ (P. P. 39).

Cînd Dumnezeu a ținut o consfătuire împreună cu Fiul Său, cu privire la crearea acestei lumi, invidia Satanei a izbucnit. El n-a mai cedat la rugămintele cerului, și în felul acesta glasul Duhului a tăcut pentru totdeauna. „El a stat cu mîndrie și a cerut să fie deopotrivă cu Dumnezeu... Atunci Satana a arătat jubiland către simpatizanții lui, care cuprîdeau aproape jumătate din toți ingerii... El a declarat atunci că era pregătit să reziste autorității lui Hristos și să-și apere locul în ceruri prin forță, putere contra puterii.“ (Ist. Mint. 18).

„Satana s-a făcut cu totul nedemn pentru ceruri: „Cuștiința pe care el, împreună cu ingerii care au căzut împreună cu el, o aveau despre caracterul lui Dumnezeu... a făcut ca vina lor să fie de neiertat... Nu mai exista o rezervă de putere și nu mai era nici o altă

înălțime sau adîncime a slavei infinite care să învingă îndoielile lor invidioase.“ (Com. A.Z.S. vol. 4, p. 1163).

Cînd Lucifer a ales să pună Duhul Sfînt în afara vieții sale, a descoperit că era imposibil să se mai întoarcă. Nimic nu se mai putea întîmpla să-i schimbe natura. Pacea și mulțumirea l-au părăsit pentru a nu se mai reîntoarce niciodată. El a comis păcatul de neiertat.

Odată cu alungarea lui Satan din ceruri, Dumnezeu a început să descopere în fața universului prevederile pentru caz de nevoie ale legămîntului cel veșnic. Dumnezeu cel Atotputernic, Atotștiutor și Atotprezent, a prevăzut problema păcatului: „Înainte Lui care conduce cerurile, tainele trecutului și ale viitorului sînt la fel de cunoscute. Mica noastră lume este manualul universului. Aici se descoperă planul cel minunat al lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare.“ (HLL 19).

„Dumnezeu a făcut pe Adam ca o încoronare a lucrării Sale, un pârtaș la viața Sa, la natura Sa. Ca și ingerii, locuitorii Edenului fuseseră puși la încercare, sub legămîntul de a asculta și a trăi sau a nu asculta și a pieri.“ (P.P. 53). Primii noștri părinți au fost de acord cu acest legămînt. Solul lui Dumnezeu pentru biserica rămășiței spune că ingerii „au explicat clar lui Adam și Eva, că Dumnezeu nu-i obliga să asculte — că El nu le luase puterea de a merge contra voinței Sale; că erau ființe morale libere, iar ei au asigurat la rîndul lor pe ingeri că niciodată nu vor călca porunca lămurită a lui Dumnezeu“ (Ist. Mint. 30-31). A nu asculta însemna să rupă legămîntul la care se angajaseră prin cuvîntul lor. Împrejurările exterioare niciodată nu pot dauna loialității; neascultarea poate fi rezultatul numai a unei schimbări în minte. Atîta timp cît noi nu consimțim la păcat, nu există nici o putere fie omenească, fie satanică, care să poată aduce vreo întinare sufletului. Supunerea

față de ispită începe prin îngăduirea minții să oscileze.“ (Cugetări, pag. 32,92).

Eva s-a clătinat. Ea și-a deschis mintea la indoială. Adam a repetat greșeala ei. Ea a discutat cu vrăjmașul, dîndu-i în felul acesta cîștig de cauză, pe care Satana l-a folosit pentru a stăpîni și mintea și voința. Primii noștri părinți au văzut păcatul într-o lumină ciudat de fascinantă. Le-a părut „de dorit.“ „Satana și-a folosit puterea hipnotică asupra lui Adam și Eva. „Ei și-au lăsat mințile să cugete gîndurile lui Satana. Iar el a reușit să strice natura umană.“ (Mărt. Spec. seria B, p.6)

Alegînd să nu asculte de Dumnezeu, primii noștri părinți s-au supus stăpînirii altui spirit. Printr-un act de gîndire, o schimbare a minții, ei au scos pe Duhul Sfînt din viața lor și au simțit aproape imediat rezultatele dureroase. Chemați să dea socoteală, au încercat să acuze pe Dumnezeu făcîndu-L răspunzător pentru păcatul lor. Vrăjmășia Satanei împotriva lui Dumnezeu s-a manifestat prin ei.

Această situație grea n-a găsit pe Dumnezeu nepregătit. Imediat ce a apărut un păcat a existat și un Mintuitor... În momentul în care omul a acceptat ispitirile lui Satana... Hristos, Fiul lui Dumnezeu a stat între vii și morți. El a deschis perechii vinovate o poartă a nădejzii. Prin meritele singelui lui Hristos și prin ascultare de Legea lui Dumnezeu, ei puteau avea favoarea Sa. Legămîntul harului, măsura pentru starea de forță majoră din legămîntul cel veșnic, a intrat în vigoare imediat. Dumnezeu S-a angajat să așeze în inimile ființelor Sale un principiu nou — ura față de păcat. Din momentul acela, două forțe în inima păcătosului au început să se lupte pentru suflet. El poate alege, fie să iubească neprihănirea și să dezvolte vrăjmășie față de păcat, fie să iubească păcatul și să dezvolte vrăjmășie față de neprihănire.

(continuare pe cop. III-a)

Întrebări și RĂSPUNSURI

Ce atitudine să luăm față de cei ce susțin că ei — cu puteri miraculoase pot face minuni, pot vindeca orice boală? Acești „tămăduitori” sînt ei oare persoane de o spiritualitate puternică iar Dumnezeu îi folosește pentru a săvîrși — prin ei — minuni? Sau vedem aici la lucru puterile oculte ale marelui apostat Satan? Sînt toate aceste „vindecări” de la Dumnezeu?

*
*   *
*

Întrebarea este foarte sensibilă și directă. Am citit cîndva despre un asemenea „tămăduitor” care făcea afirmația că toate „tămăduirile” sînt de la Dumnezeu, pentru că voința din totdeauna a lui Dumnezeu a fost aceea de a da viață, deoarece El a venit ca „oile Lui să aibă viață și s-o aibă din belșug”. (Ioan 10, 10 u.p.) El arăta că Dumnezeu niciodată n-a adus asupra cuiva boala, ci activitatea Sa a fost cu precădere îndreptată spre a alina suferința și boala. Deci El nu aduce boala, suferința, ci aceasta este opera nefastă a lui Satan și a neascultării. În concluzie, el spunea că Dumnezeu dorește ca noi să fim sănătoși, bine și deci El ne vindecă prin ajutorul medicilor, a tratamentelor și medicamentelor, prin rugăciune și prin „ei”.

Trebuie să recunoaștem, pentru noi oamenii credinței, că în mare măsură, cele afirmate mai sus sînt reale. V. Testament ne prezintă pe Dumnezeu ca unul care „vindecă toate boalele”. (Ps. 103, 2-3). N. Testament ne vorbește despre faptul că Fiul lui Dumnezeu „străbătea toată Galileea... propovăduind Evanghelia Împărăției, și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod.” (Mat. 4, 23). Domnul Hristos spunea despre ucenicii și urmașii Săi că „își vor pune mîinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa”. (Marcu 16,18). Apostolul Pavel declara Corintenilor că unii din biserică vor avea „darul tămăduirilor”. (1 Cor. 12, 28, 30). Iacob, apostolul, arată în epistola sa că „rugăciunea făcută cu credință va mîntui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoșa”. (Iacob 5, 15).

În legătură cu cele de mai sus, am fost surprins de faptul că „tămăduitorul” mai declara că Dumnezeu i-ar fi spus personal: „Indiferent pe ce căi, eu ce mijloace se vindecă cineva. Eu am făcut acest lucru, căci toate vin de la Mine”.

La prima vedere afirmația în cauză se prezintă ca fiind în afară de orice semn de întrebare. Desi-

gur, după convingerea credinței noastre, Dumnezeu este Cel care conlucrează la vindecare, chiar atunci cînd mîna chirurgului sau tratamentul doctorului și-a făcut lucrarea, Dumnezeu este prezent. Dar, după cele afirmate mai sus, oare, „toate vin de la El?”

Vorbînd despre acțiunile celui rău, mai ales spre încheierea Planului de Mîntuire, apostolul Pavel ne vorbește despre „puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri miraculoase”. (2 Tes. 2, 9). Iar Ioan, Vizionarul de pe Patmos scrie despre „duhuri de draci, care fac semne nemeiapomenite”. (Apoc. 16, 14). Comentînd acest adevăr, E. G. White spunea: „Satan, înconjurat de ingerii lui cei răi și pretinzînd a fi Dumnezeu, va face minuni de tot felul, spre a înșela, dacă va fi posibil, chiar pe cei aleși... Trebuie să fim atenți față de acțiunile înșelătoare ale celui rău. El va pune stăpînire pe trup, aducînd suferință și boala. Apoi el va înceta brusc a mai exercita vreo influență asupra acestora, și atunci se va trîmbița că s-a făcut o minune.” (M. M. p. 110).

Cu altă ocazie serva Domnului spunea: „Prin spiritism, Satan vrea să apară ca un binefăcător al omenirii, vindecînd și pretinzînd că are un nou și mai eficient sistem religios.” (T. V. 589). „Unii vor fi ispitiți a considera aceste „minuni” ca venînd de la Dumnezeu. Bolnavii vor fi tămăduiți sub ochii noștri. În prezența noastră se vor săvîrși minuni”. (M. vol. 1. p. 302).

Și nu puțini sînt cei care astăzi, în lumea „religioasă” se lasă înșelați de lucrarea spiritismului, mulți tămăduitori spirițiști fiind la lucru, învățînd și practicînd acest lucru în bisericile lor. Despre unul dintre acești tămăduitori am citit că spunea: „Nu mă interesează, nu-mi fac probleme cu privire la izvorul de unde-mi vine ajutorul, sau puterea de a vindeca.”

Dacă din punct de vedere doctrinal, teologic, este adevărat că atît Dumnezeu cît și Satan poate aduce vindecarea celui bolnav, atunci cum putem ști noi ca oameni drept credincioși pe ce teren ne aflăm? Vorbînd despre cei ce-L numise Domn și făceau minuni în numele Său, Domnul Isus spunea: „Nu orîșicine-mi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Mat. 7, 21). Cu veacuri înainte, Isaia, evanghelistul V. Testament exprima un punct de vedere asemănător: „La Lege și

la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” (Is. 8, 20).

Cei care săvîrșesc minuni în numele Domnului trebuie să înalțe și să asculte cuvintele Legii lui Dumnezeu. Vocea celui străin, de care amîntește Domnul Isus atunci cînd vorbește de oile Sale, este vocea celui ce nici nu respectă și nici nu ascultă Legea cea dreaptă, sfîntă și bună a lui Dumnezeu. Mulți ridică mari pretenții de sfințenie, se mîndresc cu „minunile” ce le săvîrșesc „vindecînd” pe bolnavi, dar nu acordă nici o considerație acestui mare standard al neprihănirii lui Dumnezeu. Dar, atunci cu ce puteri se săvîrșesc acele „vindecări”... miraculoase? „Dacă cei prin care se săvîrșesc aceste „minuni”, datorită acestor manifestări, găsesc în ele scuza, motivul de a nu ține seama de Legea lui Dumnezeu, continuînd în neascultare față de cerințele ei, deși ei „manifestă” putere, care uneori se pare fără limite, toate acestea nu constituie dovezi, certitudini cum că puterea este de la Dumnezeu? Nu! Din contră.

Nu toate aceste „minuni” sînt manifestări ale puterii lui Dumnezeu. În iubirea și în mila Sa, Dumnezeu lucrează adesea prin ființe omești, chiar așa slabe cum sînt, pentru a aduce binecuvîntare celor ce sînt în nevoie. Dar „minunile”, aceste lucrări extraordinare nu demonstrează întotdeauna că și învățătura, sau concepția religioasă a „tămăduitorului” este expresia adevărului în Biblie cu privire la mîntuire, pentru motivul că, așa cum am văzut, pot exista „lucruri extraordinare” — „foc din cer” sau „arătarea” în persoană (în mod izolat — în locuri „ascunse” după expresia Biblică) a Domnului Isus, care să nu fie altceva decît contrafaceri spiritiste, acțiuni ale celui rău. Căci, ca o regulă de neschimbat, viața spirituală, credința celui în cauză trebuie să se conformeze tuturor prescripțiilor Sfințelor Scripturi. Iar cei care resping adevărurile Scripturii, autoritatea lui Dumnezeu și cerințele Legii divine nu pot să fie „din” Dumnezeu.

Cum putem distinge ceea ce este sînt, de ceea ce este de origine satanică? Studiînd Cuvîntul lui Dumnezeu și puînd orice persoană ce pretinde, ce invocă autoritate divină în asemenea acțiuni la proba ascultării de Cuvîntul lui Dumnezeu. „Credința în Cuvîntul lui Dumnezeu, Cuvînt studiat cu rugăciune și umilnță și aplicat în viața de fiecare zi a creștinului, va fi un scut împotriva puterii celui rău și ne va face biruitori prin sîngele Domnului Hristos”. (Test. vol. 1 pag. 302).

Am citit despre un sincer slujitor al lui Dumnezeu care spre sfîrșitul vieții sale, într-o situație foarte dificilă spunea cu toată greutatea vieții și situației sale: „Sînt mai degrabă bucuros să încredințez totul în mîinile Celui căruiu I-am slujit toată viața mea și să-mi închei astfel viața, decît să fiu „vindecat” de către Satan și să trăiesc”.

În concluzie, vrem a reține că în afară de munca nobilă, plină de umanism și jertfire de sine, a medicilor în afară de puterea credinței, a rugăciunii celui credincios; așa cum demonstrează mulțimea experiențelor cu Dumnezeu a celor credincioși, cel rău acționează cu succes prin spiritism și alte mijloace, existind mulțime de „vindecători” care demonstrează că nu toate „vin de la Dumnezeu”. Este de datorია noastră să „cercetăm bine duhurile” așa cum se învață Scriptura. Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sînt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși”. (Ioan 4, 1).

Uniți cu Hristos

(urmare din pag. 15-a)

„Privind, sîntem schimbați.” Și cînd medităm asupra desăvîșirii modelului divin, vom dori să devenim cu totul transformați și înnoiți după chipul curăției Sale. Prin credința în Fiul lui Dumnezeu o schimbare se produce în caracter, și atunci fiul minții devine fiul lui Dumnezeu. El trece din moarte la viață; devine un om spiritual și discernе lucrurile spirituale. Înțelepciunea lui Dumnezeu îi luminează mintea și privește la lucrurile minunate ale Legii Sale. Cînd cineva este pocăit cu adevărat, lucrarea de schimbare a caracterului se continuă. El are o mai mare măsură de înțelegere. Devenind un creștin al ascultării de Dumnezeu, el are gîndul lui Hristos, și voința lui Dumnezeu devine voința lui..

Cel care se așează fără rezerve sub călăuzirea Spiritului lui Dumnezeu, va constata că mintea lui se lărgește, și se dezvoltă. El obține o educație în slujirea lui Dumnezeu care nu este unilaterală și nici defectuoasă, nedezvoltînd un caracter unilateral, ci unul care dovedește simetrie și desăvîșire. Slăbiciunile care s-au manifestat din cauza unei voințe nestatornice și a unui caracter lipsit de putere, sînt biruite, deoarece continua devoțiune și evlavie aduc pe credincios în așa strînsă legătură cu Hristos, încît el are gîndul lui Hristos. El este una cu Hristos, avînd sănătatea și puterea principiului. Înțelegerea lui este clară, și el manifestă acea înțelepciune care vine de la Dumnezeu. Iacob zice: „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blîndețea înțelepciunii!” (Iac. 3, 12). „Înțelepciunea

care vine de sus, este întîi curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinare, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.” (Iac. 3, 17, 18). Aceasta va fi înțelepciunea manifestată de cel care ia paharul mîntuirii și cheamă Numele Domnului. Această mîntuire, care oferă iertare călcătorului Legii Sale, îi prezintă dreptatea care suportă cercetarea Celui Atotștiutor, îi dă biruință asupra puter-nicului vrăjmaș al lui Dumnezeu și al lui Adam, procură viață veșnică și bucurie pentru primitor, și ar putea foarte bine să fie un subiect de bucurie pentru cel umil care aude despre ea și este voios.

Frumoasa parabolă pe care Hristos a spus-o despre oaia pierdută, despre păstorul care a lăsat pe cele nouăzeci și nouă și a plecat să caute pe cea pierdută, ilustrează lucrarea lui Hristos, starea păcătoșului și bucuria universului pentru mîntuirea sufletului. Păstorul nu a privit cu nepăsare asupra oilor zicînd: „Am nouăzeci și nouă, și are să mă coste prea multă oboșeală ca să merg și să caut pe cea rătăcită. Să vină înapoi, și Eu am să-i deschid ușa staulului, ca să poată intra. Dar de mers, nu pot să merg după ea”. Nu! **Indată ce oaia s-a rătăcit, fața păstorului s-a umplut de întristare și neliniște. El numără și iar numără turma, și cînd e sigur că o oaie este pierdută nu mai doarme. El lasă pe cele nouăzeci și nouă în staul, și deși noaptea este întunecoasă și furtunoasă, drumul primejdios și neplăcut, deși este lung și obositor, el nu se clatină și nu se oprește pînă ce oaia pierdută nu este găsită. Și cînd o găsește, pune oaia obosită și epuizată pe umeri, și cu o bucurie plină de recunoștință — că nu a fost în zadar căutarea, el o readuce la turmă. Recunoștința lui se exprimă în cîntările melodioase ale bucuriei, și el invită pe prietenii și vecinii săi spunîndu-le: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” (Luca 16, 6). Tot așa, cînd un suflet pierdut este găsit de către Marele Păstor al oilor, îngerii cerului răspund la nota de bucurie a păstorului. Cînd cel pierdut este găsit, cerul și pămîntul se unesc în cîntări de mulțumire și bucurie: „Va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decît pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință.” (Luca 15, 7).**

Pastor
Hr. Artinian

Ploaia timpurie și tirzie

(urmare din pag. 23-a)

Apostolul Pavel în Gal. 5,17 explică vrăjmășia care s-a pronunțat în legămîntul harului din Gen. 3,16; firea (natura omenescă sensibilă la pretențiile spiritului de neascultare), pofteste (produce vrăjmășie) împotriva Spiritului (Duhul Sfînt al lui Dumnezeu dat oricărei ființe omenesti pentru a o încuraja să facă binele), iar Duhul (inspiră vrăjmășie) contra firii pămîntești; și acestea sînt opuse, (antagoniste sau diametral opuse) una față de cealaltă. Fiecare deci, trebuie să hotărască pentru sine, cărui spirit va răspunde, căci în ultima instanță una sau cealaltă va stăpîni sufletul său.

Pentru ca să dea Duhul Său, Dumnezeu a promis că sămînța femeii va zdrobi capul șarpe-lui. Hristos ca Înlouitor al păcătoșului, urma să moară în locul său, cel drept pentru cel nedrept, pentru a da Duhul Său tuturor acelor care doresc conducerea și puterea Sa. **Acela care primește moartea lui Hristos ca un acoperămint pentru păcatele lui trecute, primește și Duhul lui Hristos care-l păzește de păcătuire. Totdeauna Hristos desparte sufletul păcătos de păcat. El începe să nimicească lucrările celui rău și a luat măsuri ca Duhul Sfînt să fie dăruit fiecărui suflet pocăit pentru a-l feri de păcătuire. Cu alte cuvinte, Duhul Sfînt face în cel credincios, ceea ce el nu poate face pentru sine. Legămîntul harului asigură două feluri de îndreptățire: „îndreptățirea lui Hristos, atribuită și... aceea care a fost lucrată de Duhul Său lucrînd în și prin noi.” (C.H. 63) Toți aceia care își dau seama de măsurile complete luate pentru mîntuirea lor vor exclama: Ce mîntuire minunată este descoperită în legămîntul prin care Dumnezeu a făgăduit să fie Tatăl nostru, singurul Său Fiu, unul născut, Răscumpărătorul nostru, iar Duhul Sfînt, Mîngietorul, Sfătuitorul și Sfințitorul nostru!**

Pastor
N. Dumitrescu

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația :

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

Redactor

Dumitru Popa